

MĂRGĂRITARE ALE ORTODOXIEI

Dionisios A. Makris

IANNIS CEL NEBYN
PENTRU HRISTOS

Editura Evanghelismos
București 2012

**IANNIS CEL NEBUN
PENTRU HRISTOS**

© Copyright

Pentru ediția de față, ***Editura Evangelismos***, care mulțumește Domnului Dionisios A. Makris pentru generozitatea cu care i-a fost acordat dreptul traducerii și editării în limba română a prezentei cărți.

Dionisios A. Makris

**IANNIS CEL NEBUN
PENTRU HRISTOS**

*Traducere din limba greacă
de Ieroschim. Ștefan Nuțescu*
SCHITUL LACU – SFÂNTUL MUNTE ATHOS

Editura EVANGHELISMOS
București, 2012

Traducere din limba greacă după originalul:

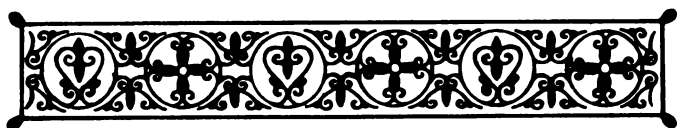
«Γρέλο-Γιάννης ό διά Χριστόν σαλός»
του Διονυσίου Α. Μακρη
Αθήνα 2009.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAKRIS, DIONISIOS A.

Iannis cel Nebun pentru Hristos / Dionisios A. Makris ;
trad.: ierosch. Ștefan Nușescu. - Ed. a 2-a, rev. - București :
Evanghelismos, 2012

ISBN 978-973-7812-92-6

I. Nușescu, Ștefan (trad.)

Prolog

După cum se știe, nebunia pentru Hristos a constituit dintotdeauna unul dintre cele mai frumoase capitole din marele Sinaxar al Sfinților Bisericii noastre Ortodoxe, un capitol plin de învățături mântuitoare, din care înțelegem că dreptatea și judecata lui Dumnezeu diferă foarte mult de cele ale oamenilor. O neînsemnată adăugire la acest capitol este și următoarea povestire pe care ne-a spus-o un levit smerit al Evangheliei, un prieten apropiat al Domnului nostru, al Maicii Domnului, al Sfântului Ioan Botezătorul, al Sfântului Haralambie, al Sfântului Cosma Etolianul și al Sfântului Anastasie din Gordio¹. Un levit ascet, care trăiește în munții binecuvântați din ținuturile noastre. Este vorba despre o adevărată floare înmiresmată, care se descoperă din ce în ce mai mult sufletelor îndurerate din pricina încercărilor vieții, iar acestea, ca niște albine, zboară în jurul său, ca să se îndulcească în dar de polenul cel de mult preț izvorât din prezența sa și din cuvântul său.

Povestirea sa se referă la un nebun pentru Hristos, care a trăit în zilele noastre într-unul

---

¹ Veche cetate din Frigia, o regiune din Asia Mică.

dintre cartierele necunoscute și mărginașe ale Atenei, într-un cartier unde ușile oamenilor erau zăvorâte cu strășnicie pentru aproapele, iar viața curgea monoton, în limitele cunoscutului dispreț față de om, ale slavei deșarte și nepăsării față de celălalt, dovadă a stăpânirii patimilor egocentrice.

Așadar, în acest cartier, care cu siguranță seamănă cu toate celelalte, chiar și cu al oricărui dintre noi, fie că trăim în oraș, fie la sat, a fost de ajuns nebunia unui om, următor al lui Hristos, ca să se săvârșească schimbarea cea bine plăcută lui Dumnezeu. Și este bine plăcută pentru că este ceva deosebit, unic și totodată original. Este schimbarea care rupe legăturile demonice ale sufletelor robite și alipite – potrivit mărturiei obștești de astăzi – de lucrurile trecătoare și fără valoare, le readuce la „frecvența” cerului și la „pulsțiile” mântuitoare și dătătoare de viață ale doxologiei Dumnezeirii Treimice și le îmbracă cu mărinimie și cu dragoste dezinteresată, cu sinceritate și nevinovăție, cu răbdare și îngăduință, cu jertfire de sine, smerenie și pocăință. Pentru că numai îmbrăcat cu aceste veșminte, sufletul poate să fie părtaș al bunătăților cerești, pe care Domnul le dăruiește în fiecare zi cu îndestulare.

Povestea lui Iannis nu se încheie în paginile care urmează. Dimpotrivă, acum doar începe și ne îndeamnă să pornim împreună cu el în cea mai frumoasă călătorie pe care am făcut-o în viața noastră.

Primii ani

Iannis locuia într-o garsonieră săracă, pe care o moștenise de la mama sa, într-un bloc cu douăzeci de apartamente. Lucra la brutăria din cartier, iar ziua sa de muncă începea dis-de-dimineată. De acolo de unde lucra obișnuia ca în fiecare zi să umple două sacoșe cu pâine și covrigi, pe care le împărțea bătrânilor și studenților din cartier. Spunea:

– Iată, m-am gândit să vă aduc în dar puțină pâine caldă de la domnul Apostol brutarul, ca să-l pomeniți în rugăciunile voastre.

Adevărul era că Iannis dădea în fiecare lună o mare parte din salariul său pentru a-i hrăni cu pâine pe săracii din cartierul în care locuia. Lui Apostol îi spunea că are niște prieteni bolnavi pe care îi ajută și că în schimbul serviciilor pe care le face, chipurile, primește plată.

Dar cum ajunsese să-i cunoască pe săracii din cartier? Încă de când era copil, avea obiceiul să sune la rînd pe la toate ușile, nu numai în blocul său, ci și în blocurile învecinate. Le spunea tuturor cine este și îi întreba dacă au nevoie să-i ajute cu ceva:

– Cum o duceți? Nu cumva aveți vreo problemă și vă pot fi de folos cu ceva? Copiii voștri sunt bine?

La început unii îl alungau, alții îi închideau ușa în față nevrând să vorbească cu el, fiind în mod vădit deranjați de apariția sa neașteptată, alții însă doreau ca să audă de la el, precum ei înșiși mărturiseau, vreun cuvânt de folos. În cele din urmă el învăța pe fiecare câte ceva de folos. Ajunsese să cunoască ciudățeniile și însușirile deosebite ale caracterului fiecăruia.

Noaptea obișnuia să se retragă în casa lui cea săracă și să se roage. Îi plăcea să citească Psaltirea cu voce tare, ca să plece, precum spunea celor ce îl întrebau, duhurile rele din cartier. Citea atât de tare, încât un chiriaș nou, care nu îl cunoștea bine, a chemat într-o zi poliția, protestând că tulbură liniștea publică. În fiecare zi Iannis tămâia toate apartamentele, începând de la ultimul etaj până jos și chiar și curțile. Când era cineva bolnav, îl vizita și, după ce îl tămâia și îl însemna cu semnul Sfintei Cruci, îi citea silabisind, cu puțină știință de carte pe care o avea, Epistola sobornicească a Sfântului Apostol Iacov. „*Rugați-vă unii pentru alții, ca să vă vindecați*”², le spunea. Îi îndemna să se mărturisească și să se împărtășească, ca să-i vindece marele Doctor Iisus Hristos.

Nu de puține ori, după ce se întorcea de la brutărie, lua mătura și mătura blocul, ca să fie curat, după cum spunea el.

Îi plăcea să se amestece în discuțiile celor care vorbeau în contradictoriu, prin cafenele, despre

---

² Iacov 5, 16.

partidele politice (în trecut aveau loc mari dispute în privința partidelor politice). Le spunea acestora zâmbind:

– Ah, și voi, de ce vă puneți nădejdea în tinichele și în chimvale? În loc să vă certați, rugați-vă să ne trimită Dumnezeu un David ca împărat. Acela rezolva problemele, pentru că i se răneau genunchii de atâta stat la rugăciune. Deșteptii voștri însă ce fac? Se roagă să primească numai comisioane și sunt corupți cu totul. Vă socotesc niște proști și își bat joc de voi.

– Pleacă de aici, nebunule!, îi spuneau aceia. Și ca să scape de el, îl trimiteau la vreo treabă.

El însă totdeauna le spunea:

– Nu nădăjduiți spre boieri, ci nădejdea voastră să fie numai în Dumnezeu.

Furtuna

Într-o zi Iannis nu s-a dus la lucru. Domnul Apostol brutarul s-a neliniștit. Niciodată nu lipse, așa că a trimis pe cineva acasă la el. Înainte de a ajunge la casa lui, cel trimis l-a văzut pe Iannis cum curăța cu o lopată canalizarea de pământ și de necurății.

– Bre, ai înnebunit de tot? i-a spus. Domnul Apostol te așteaptă la brutărie și tu cureți canalizarea? Crezi că o să te angajeze la primărie?

– De dimineață caut două sute de drahme, pe care le-am pierdut, însă nu-mi amintesc în care

dintre cele cinci guri de canalizare au căzut, așa că le curăț pe toate. Și de vreme ce tot le-am deschis, m-am gândit să scot și gunoaiele, a spus el zâmbind. Așa că mergi și spune-i domnului Apostol că o să lucrez mai mult mâine, în schimbul orelor pe care le-am pierdut azi. Este vorba de două sute... Nu-i de glumă, a continuat el.

Atunci brutarul s-a mâniat foarte tare. De îndată ce a auzit ce s-a întâmplat, a amenințat că o să-l alunge. După cinci ore Iannis și-a terminat lucrarea și s-a întors mulțumit la casa sa.

– Ai găsit cele două sute?, l-a întrebat ironic băcanul, care tocmai trecea pe acolo. Să te duci pe la primar să ți le dea pentru că i-ai curățat canalizarea, a continuat acela râzând.

În după-amiaza aceleiași zile cerul s-a întunecat. Dintr-odată au apărut nori negri amenințători. Tuna și fulgera și s-a pornit o ploaie torențială. Drumurile s-au transformat în râuri luând tot ce găseau în calea lor, chiar și mașini. La primărie s-au semnalat multe distrugerii. Au fost inundate case, magazine, depozite. S-au pierdut averi întregi. Pompierii nu reușeau să evacueze apa. În ziua următoare primarul a mers la fața locului, ca să vadă el însuși care sunt pagubele. Toți locuitorii s-au arătat nemulțumiți deoarece canalizarea era înfundată. A mers și în cartierul lui Iannis. Acolo nu existau pagube. Băcanul, când l-a văzut, i-a zis:

– Domnule primar, să mergi să-i mulțumești lui Iannis, care ieri dimineață a curățat canalele.

Ne-a izbăvit nebunia lui, fiindcă a căutat prin canale vreo două sute de drahme, pe care le pierduse.

Brutarul a spus și el același lucru primarului:

– Din fericire nebunul, domnule primar, a curățat canalele, pentru că altfel ne-ar fi înecat o asemenea ploaie. Nebunia lui ne-a scăpat de mari distrugerii.

– Iată că este nevoie și de nebuni, a spus primarul zâmbind.

Nebunul pentru Hristos Iannis obișnuia să poarte haine sărace. Văzându-l așa, multora li se făcea milă de el și îi dădeau bani.

– Ia, bre nebunule, ca să-ți cumperi vreo cămașă și o pereche de pantaloni, îi spuneau.

El le mulțumea, punea banii în plicuri, mai adăuga și ceva din salariul său, iar apoi mergea pe ascuns și îi arunca pe sub ușile celor care aveau nevoie.

Când mergea la supermarket obișnuia să cumpere lucruri ciudate. Punea în coș chiar și lucruri pe care le folosesc femeile, iar din această pricină stârnea râsetele tinerelor de la casă. Proprietarului supermarketului îi era milă de el și dăduse poruncă să i se ia jumătate din suma pe care trebuia să o plătească.

Într-o zi cineva a fost împins de curiozitate să afle ce face Iannis cu atâtea cumpărături, așa că l-a urmărit pe ascuns. L-a văzut că merge într-un colț îndepărtat al micii piețe, ca să nu fie zărit de nimeni, și a început să împartă cumpărăturile.

Apoi a început să sune pe la uși, precum obișnuia, și să lase înaintea lor pungile cu cumpărături. Obiectele pentru femei le ducea unei studente sărace, Katerina, care era dintr-o familie numeroasă și avea mare nevoie.

Toți locuitorii din cartier, în ziua adormirii sale, care s-a petrecut în urmă cu opt ani, au avut de povestit câte ceva despre el.

Anastasiu, administratorul blocului în care locuia Iannis, a vorbit despre dragostea pe care o avea față de Biserică:

„Mergea aproape în fiecare zi la biserică. Duminica ajungea chiar și înaintea preotului. Își aprindea lumânarea, se închina la sfintele icoane și se așeza la locul său în fața intrării în biserică, făcând pe cerșetorul. Toți banii pe care îi aduna, așa cum mi-a destăinuit preotul, îi pune pe ascuns în cutia pentru săraci și bătrâni. Într-o zi paraclisierul l-a văzut cum umbla la cutie și a crezut că vrea să fure. A alergat îndată la preot și i-a spus:

– Părinte, Iannis bagă mâna în cutie.

Preotul s-a apropiat cu atenție și s-a uitat pe ascuns. L-a văzut scoțând bani din buzunar și punându-i în cutie.

– Ce faci aici, bre nebunule? a strigat la el.

– Părinte, mi s-a găurit buzunarul și, ca să nu cadă și să-i pierd, îi arunc aici, ca să-i păzească Maica Domnului și să-i dea celor mai săraci decât mine.”

În continuare, Nicoleta, după ce a luat o gură de cafea, a spus următoarele:

„Într-o seară, în urmă cu zece ani sau mai mult, am văzut un tânăr ciudat umblând prin cartier. L-am urmărit crezând că este hoț. Deodată l-am văzut pe Iannis ieșind grăbit din locuința lui și îndreptându-se spre singura casă cu curte din cartier, unde locuia atunci cu chirie o familie alcătuită din patru persoane. S-a așezat comod pe scările din fața porții și a început să cânte cu glas tare cântări închinare Maicii Domnului. Îi plăcea să cânte *„Fecioară curată”*. Au trecut aproape două ceasuri și el continua să cânte. Am ieșit și i-am spus să înceteze. Atunci l-am văzut pe acel tânăr îndepărtându-se în grabă. Iannis s-a ridicat și a intrat în casă. Din curiozitate m-am dus să văd ce se întâmplă. Nu vă ascund că în minte mi-au trecut tot felul de gânduri rele. Am sunat la ușă și mi-a deschis o tânără. Iannis stătea la masă și mânca ceva. Lângă el stătea fiul ei de cinci ani. Adresându-se copilașului, Iannis a început să-i spună că una dintre cele zece porunci ale lui Dumnezeu este: *„Să nu desfrânezi”*.

– Știi, Gheorgaki, desfrânarea nu este plăcută lui Dumnezeu. Ea îi deschide ușa necuratului satana, care intră în casă și treieră. Atunci se strică familiile, iar bolile, durerea și ura intră prin ferestre și alungă binecuvântarea lui Dumnezeu, pe care a dat-o odată cu săvârșirea Tainei căsătoriei. Bărbatul și femeia, așa cum sunt tata și mama, Gheorgaki, prin căsătorie se fac un trup.

Dacă faci desfrânare este ca și cum ți-ai tăia mâna.

Mărturisire

Vă mărturisesc că m-am mâniat foarte tare auzindu-l ce vorbea.

– Ce spui copilașului, bre netemătorule de Dumnezeu? Ia vino-ți în fire, i-am spus.

Atunci tânăra a început să plângă și mi-a spus printre suspine:

– Pentru mine spune acestea, lasă-l, nu-l certa.

Iannis însă a plecat în grabă și tânăra mi-a mărturisit că avea de gând să-l înșele pe bărbatul ei cu un tânăr pe care îl cunoscuse la cafenea, unde mersese cu o prietenă de-a ei, ca să bea cafea. Mi-a spus că urma să se întâlnească cu tânărul acasă la ea, profitând de absența bărbatului ei, care era plecat cu niște treburi, dar Dumnezeu a păzit-o și nu a venit.

– Am scăpat de un mare rău, Nicoleta. Mi-aș fi destrămat familia. Când a bătut la ușă Iannis, am crezut că este tânărul respectiv, pe care simțeam că nu am puterea să-l alung. Din fericire Dumnezeu m-a scăpat de un mare păcat.

– Iannis te-a păzit, pentru că tânărul a venit, însă el a stat pe treptele dinaintea porții cântând multă vreme, pe când acela se plimba pe lângă poartă. Nu l-ai auzit? i-am spus eu.”

„Am auzit”, a spus la rândul său brutarul, „că Iannis vroia de mic să devină preot. Însă din pricina ocupației germane și a războiului civil nu a reușit să termine școala. A învățat numai să citească și să scrie puțin. Așa că, atunci când s-a dus, tânăr fiind, la episcop și i-a cerut să-l facă preot, acela l-a refuzat sfătuindu-l să meargă mai întâi la școală. Însă din tot ceea ce povestiți, precum și din cele pe care le cunosc și eu, care l-am avut angajat la brutărie, pot să spun că Dumnezeu nu l-a făcut preot, însă l-a uns episcop al cartierului nostru”.

Ultimele cuvinte ale domnului Apostol s-au pierdut în suspinele și lacrimile sale. Atunci au început să se rostogolească lacrimi și din ochii multora care erau de față. Toți vroiau să dea propria lor mărturie.

Peripețiile sale la Spitalul de Copii

Două tinere priveau nemișcate de departe. Pe fața lor se putea observa limpede uimirea amestecată cu simțământul tristeții. Nimeni dintre cei prezenți nu le cunoștea și toți se întrebau cine sunt. Domnul Anastasie credea că au legătură cu vreo familie din cartier și, ca administrator al blocului în care locuise Iannis, a socotit că e de datoria sa să întrebe dacă au vreo legătură cu fratele care se mutase la Domnul. Cea mai voinică, după ce și-a șters lacrimile, a început să spună:

– Mă numesc Areti și împreună cu prietena mea, Kaliopi, lucrăm la Spitalul de copii. Cu mulți ani în urmă l-am cunoscut pe Iannis clovnul. Așa îl știam noi pe cel pe care voi îl numiți Iannis nebunul. Venea aproape în fiecare Duminică după-amiază, încărcat cu jucării. Le împărțea copiilor și se juca împreună cu ei. Îi iubea pe toți, însă arăta grijă și dragoste deosebită celor care crescuseră din pruncie în spital, pentru că îi părăsiseră părinții lor. Le aducea haine, jucării și multe altele. Pe lângă acestea mai lăsa și câțiva bani la sora de serviciu, gândindu-se că micuții vor mai avea nevoie și de alte lucruri în perioada în care el nu va putea să vină. Noi nu-l știam de nebun ca voi. Pentru noi era cel mai bun clovn, care îi amuza ca nimeni altul pe copii.

– Îl iubea foarte mult pe un copilaș, pe care părinții îl părăsiseră pentru că avea sindromul lui Down, a completat Kaliopi.

„Bre, Kaliopița, cum de l-au părăsit pe acest îngerăș?”, se întreba Iannis. *„Sărmanii părinți, dacă ar fi știut că acest îngerăș însemna pentru ei biletul pentru Rai și pentru veșnicie, nu l-ar fi părăsit. Cum să lași, măi copile, o asemenea comoară? Hristos al nostru, Kaliopița mea, a spus că este dragoste. Și dragostea, știi, are înăuntrul ei jertfa. Dragostea fără jertfă este ca o tinichea goală, spoială, așa cum spunea și mama mea. Hristos, Kaliopița mea, a spus că cel ce nu are dragoste jertfelnică este gol pe dinlăuntru. Dacă am ști, buna mea copilă, ce comori trimite*

Dumnezeu neîncetat omului, ca să-l mântuiască, am sări în sus de bucurie. Iată, acest îngerăș este o astfel de comoară. Am să-ți spun o taină. Dacă s-ar găsi o familie bună, care să-l înfieze, atunci nu numai că familia ar primi nenumărate binecuvântări cerești, ci, prin jertfa dragostei lor de a îmbrățișa pe acest îngerăș bolnav cu trupul, l-ar tămădui. Pentru că Dumnezeul nostru Cel în Treime este milostiv și îndurat”.

Acestea mi le-a spus Iannis privind la copilășul bolnav și părăsit, care dormea pe pătuțul său de spital.

„Nu este ciudat, Kaliopița mea, ca oameni de azi să se îngrijească mai mult de animale și acestor copilași să nu le dea importanță? Nu spun că nu trebuie să iubim păsările și animalele. Și de acelea trebuie să ne îngrijim, însă cu atât mai mult trebuie să purtăm grijă de omul aflat în suferință, care este chipul lui Dumnezeu. În ziua de azi trebuie să devenim samarineni milostivi, încât să ne dăm și viața pentru binele celuilalt, dacă nevoia o cere. Nu uitați aceasta mai ales voi, surorile medicale, care în lucrarea voastră aveți de-a face totdeauna cu durerea omenească”.

Ascultând cuvintele sale simple, însă pline de profunzime teologică aveam impresia că domnul Iannis este profesor-teolog. Știa toată Sfânta Scriptură și mă îndemna să citesc în fiecare zi una-două pagini din cea pe care el însuși mi-o dăruise. Mă sfătuia să îngenunchez în fiecare zi înaintea icoanei Maicii Domnului și să-i spun cu

de-amănuntul bucuriile, întristările și problemele mele. *„Buna mea Kaliopița, cere de la Maica Domnului să-ți fie cea mai bună prietenă și atunci vei vedea cum se vor schimba toate în jurul tău. Ea este cea mai bună mamă, cea mai bună soră, cea mai bună prietenă. Vorbește-i, că te aude”*, îmi spunea.

Când i-am dat telefon aseară și un oarecare domn mi-a spus că a murit și m-a înștiințat despre înmormântare, m-am simțit ca și cum l-aș fi pierdut pe tatăl meu.

Deodată Anastasie a sărit în picioare și a întrebat:

– Când ai dat telefon?

– Ieri seară pe la ora opt. Voiam să-l întreb dacă Duminica următoare, când sunt de gardă, va veni și el, pentru că în domnul Iannis aveam cea mai mare încredere, chiar mai mult decât în părinții mei.

– Dar casa este încuiată de alaltăieri și chei am numai eu, a răspuns Anastasie.

S-a întors apoi spre ceilalți și i-a întrebat dacă mai are și altcineva chei. Răspunsul a fost negativ.

– Dar glasul care mi-a răspuns semăna cu cel al lui Iannis, a zis Kaliopi. Am crezut că este vreo rudenie de-a lui. Acum însă, când îmi spuneți, îmi amintesc că m-a numit *„Kaliopița”*, așa cum numai el îmi zicea. Pe moment m-a cutremurat vestea morții sale și nu am dat importanță acestui fapt. *„Acum, Kaliopița, să purtați de grijă singure de copilași, pentru că Iannis a murit și nu*

va mai putea să vă viziteze". Am crezut că este o rudă de-a sa, dar acum aflu că nu a avut rude și nu știu ce să mai cred.

Atunci părintele Dimitrie, care asculta tăcut de la masa alăturată, s-a ridicat și a spus:

– Dar acest om este Sfânt!

– Sfânt, Sfânt, au strigat deodată toți.

– Stau și vă ascult de atâta timp cum povestiți despre Ioannis, fratele nostru adormit întru Domnul. Am auzit despre el numai lucruri minunate, care se întâlnesc doar în Viețile Sfinților Bisericii noastre. Cred că înmormântarea lui nu va fi una obișnuită, ci un adevărat praznic. Mărturia Kaliopiei despre telefon m-a cutremurat și mi-a adus aminte de o întâmplare asemănătoare din viața sfântului stareț Porfirie Kavsocalivitul. Acesta a răspuns la telefon unui fiu duhovnicesc care trăia în afara țării și care nu fusese înștiințat despre adormirea sa.

Întoarcerea lui Dimitraki

– Părinte, vrea să vorbească și Dimitraki, a spus domnul Apostol.

– Spune, măi copile, ca să audă toți ceea ce mi-ai povestit puțin mai înainte despre Iannis.

Dimitraki era un copil aflat la vârsta adolescenței. Nu împlinise încă paisprezece ani și era elev în anul doi de gimnaziu. Locuia împreună cu părinții și cu fratele său, Pavel, mai mic decât el cu

trei ani, la două blocuri depărtare de cel în care locuia Iannis. În ultimul an, spre deosebire de ceilalți copii de vârsta sa, se întorsese la Dumnezeu. Prietenii săi nu puteau să-și explice această schimbare uimitoare. Se întrebau ce s-a întâmplat de Dimitraki cel neastâmpărat a devenit altul, a lăsat neorânduilele și s-a făcut cuminte. Nici măcar părinții săi nu cunoșteau pricina schimbării sale. La început au crezut că a fost atras de vreo organizație eretică. Mai apoi însă s-au încredințat că nu aceasta este pricina schimbării fiului lor. Au observat încă și faptul că, de când fiul lor se întorsese la Dumnezeu, problemele din familia lor se împutinaseră. Au încetat certurile. Laudele profesorilor de la școală au luat locul observațiilor de mai înainte pentru neorânduiele. Întoarcerea lui Dimitraki a schimbat viața întregii familii. Părinții săi s-au mirat și mai mult când au văzut că fiul lor a început să meargă în fiecare Duminică la biserică și să citească Sfânta Scriptură pe care i-o dăduse Iannis. Sărmanul Panaghiotis, tatăl lui Dimitraki, care obișnuia să treacă pe la biserică la Crăciun și la Paști, a rămas foarte uimit și a discutat problema cu soția sa Polixenia:

– Nu cumva Dimitrie a intrat în vreo încurcătură? Cum de s-a schimbat așa, dintr-o dată? Nu cumva a avut vreo decepție în dragoste și l-a părăsit vreo puștancă? Mă tem că preoții o să-l strice. Se aude despre atâtea sminteli în Biserică. O să ajungă de râsul prietenilor lui, care or să-și bată joc de el. Ce spui, nu trebuie să vorbim cu el?

Sărmana Polixenia, după ce l-a ascultat pe soțul ei în tăcere și cu atenție, a spus:

– Nu știi, Panaghiotis, ce să zic. Poate că ai dreptate. Aceste gânduri mi-au trecut și mie prin cap. Un lucru însă știi. De când Dimitrie se comportă în acest fel, casa noastră s-a liniștit. Notele sale la școală sunt mult mai mari. Profesorii lui sunt uimiți și m-au întrebat dacă face lecții în particular... Iar schimbarea lui l-a influențat și pe micul Pavel. Ai uitat, Panaghiotis, cât de neliniștiți eram când Dimitrie venea după miezul nopții? Ai uitat că am găsit sub patul lui un pachet de țigări și o revistă cu fotografii necuviincioase? Ai uitat că am fost chemați la poliție, ca să ne luăm copilul, pe care îl țineau închis, pentru că spărsese împreună cu alții niște magazine, după ce fuseseră la petrecerea ținută la ei în școală? Ai uitat că vecinii noștri s-au plâns că Dimitrie împreună cu prietenii săi îl lovesc pe Iannis și își bat joc de el?

A revenit zâmbetul

– Ascultă, Panaghiotis, ceea ce constat este că schimbarea lui Dimitrie a adus liniște în sufletul meu și în casă. Problemele s-au împușinat. Ba mai mult, chiar neînțelegerile noastre familiale aproape că au dispărut. Din clipa când Dimitrie l-a adus pe Dumnezeu în casa noastră, a revenit zâmbetul și bucuria. Așadar, mă întreb, oare nu

suntem noi cei ce am greșit? Oare nu suntem noi răspunzători pentru faptul că au apucat-o pe o asemenea cale copiii noștri? Panaghiotis, în loc să ne temem pentru Dimitrie, mai bine să urmăm și noi calea lui. Să începem să mergem la biserică. Să împlinim ceea ce ne spunea Iannis când l-ai chemat să mănânce cu noi, adică să găsim un duhovnic bun și să ne mărturisim. Aceasta voia să spună când zicea că mărturisirea îl duce pe om la Cer. Nu ne-a întrebat dacă vrem să ne înălțăm la Cer, iar noi râdeam și ni se părea că spune nebunii?

– Măi femeie, înțeleg ce spui, dar mă gândesc că o să râdă de noi prietenii dacă facem unele ca acestea.

– Așa m-am gândit și eu, a spus Polixenia, însă m-am gândit și la altceva. Îți amintești că, atunci când nu aveam cu ce plăti rata pentru casă, toți ne-au uitat? Toți au dispărut și nici măcar un telefon nu ne-au mai dat. Când ne-au ajutat prietenii noștri? Își aduc aminte de noi numai când îi invităm la masă acasă la noi sau la vreun restaurant. Nu mi-ai spus tu că ne bârfesc și că i-ai văzut bucurându-se când le vorbeam despre problemele copiilor noștri? Am fi pierdut casa dacă nu am fi găsit sub ușă acel plic cu o sută de mii de drahme, despre care nu am aflat niciodată cine l-a pus, deși eu bănuiesc că Iannis a făcut aceasta.

– Nu, nu! Pe Iannis l-am întrebat și mi-a spus că nu i-a pus el. „*De unde să găsec eu atâția*”

bani, măi Panaghiotis?”, mi-a zis. De altfel de unde era să știe el despre problema noastră financiară?

– El pe toate le știe, de vreme ce umblă prin tot cartierul. Poate ne-a văzut supărați și i-a întrebat pe Dimitrie și pe Pavel. Nu este exclus să fie așa, pentru că, după câte am auzit eu, astfel de plicuri au primit și alte familii de aici din preajmă.

În Duminica care a urmat după această discuție, părinții i-au spus lui Dimitrie că vor merge împreună cu el la biserică. L-au trezit, desigur, și pe Pavel, care Duminica prefera să doarmă. *„O zi avem și noi pentru somn”*, obișnuia să spună. La început Dimitrie a rămas surprins și credea că vor să-l certe. Însă când a văzut că au început să vină la biserică și în Duminicile următoare și că merg și la duhovnic și citesc cărți duhovnicești, a înțeles că este vorba de o minune.

O mărturisire minunată

Așadar, la îndemnul domnului Apostol, Dimitraki și-a început mărturisirea. Toți își îndreptaseră privirea spre el. Între timp se mai adunaseră și alții de la mesele învecinate și ascultau cu interes ceea ce povestea:

„Într-o zi mama m-a trimis să iau pâine de la brutărie. După ce am cumpărat pâine, am săvârșit și o faptă urâtă, așa cum obișnuiam să fac împreună cu prietenii mei. Am furat o ciocolată

(când a spus aceasta, Dimitraki și-a îndreptat privirea spre podea și s-a înroșit de rușine). Apostol nu și-a dat seama și am crezut că nu a văzut nimeni. Însă începând din ziua următoare, când ieșeam din casă ca să merg la școală, găseam lângă ușa două ciocolate asemănătoare cu cea pe care o furasem. Aceasta s-a întâmplat vreme de aproape douăzeci de zile. Am întrebat-o pe mama cine pune ciocolata și mi-a spus că în fiecare dimineață Iannis sună la ușa blocului.

– El face unele ca acestea, Dimitraki, mi-a spus mama.

Atunci am înțeles că trebuie să mă fi văzut când am furat ciocolata și vrea astfel să mă mustre. «Lasă că-i arăt eu nebunului ăsta care vrea să mă facă să mă simt vinovat pentru o ciocolată pe care am furat-o». Așa gândeam atunci. În ziua următoare am găsit din nou ciocolatele împreună cu o hârtiuță pe care erau scrise cele zece porunci, dintre care cea care spune «*Să nu furi*», era subliniată. M-am mâniat foarte tare.

„Palme” binecuvântate

Așadar, după ce am venit de la școală, m-am dus îndată la blocul lui Iannis și am sunat la ușa lui. Mi-a deschis și mi-a spus cu zâmbetul pe buze:

– Iartă-mă, Dimitraki. Știu că ai venit să-mi dai două palme din pricina ciocolatelor. De altfel

eu, neghiobul, numai de palme sunt vrednic. Haide, lovește-mă cât poți de tare. Dă afară toată mânia, copilul meu.

M-am pierdut cu firea și am vrut să plec. Îmi era frică. De unde știa că m-am dus să-l lovesc, de vreme ce nu spuseseșim nimănui? La această nedumerire a mea el a răspuns îndată:

– Te întrebi, bunul meu copil, cine mi-a spus că vii să mă lovești. Nu-i așa?

Am răspuns afirmativ.

– Înaintea ta a fost aici Sfântul Dimitrie, ocrotitorul tău, și Maica Domnului și mi-au spus. Știi, ei te iubesc mult și îmi vorbesc adesea despre tine. Alaltăieri, când te-ai certat cu Elena, colega ta, și i-ai dat o palmă, i-ai întristat foarte mult și au plâns aici împreună cu mine.

Nici această întâmplare nu o cunoștea nimeni.

– Dimitraki, o să-ți spun o taină mare, dacă făgăduiești că n-ai s-o dezvălui nimănui câtă vreme mă află în această viață. Primești?

– Da, am răspuns eu, iar el strălucea de bucurie.

– Hristos, Dimitraki, vrea să vină în casă la voi, dar, de câte ori a venit să vă viziteze, a auzit certuri și a plecat întristat. Mi-a spus, așadar, să-ți dau să citești poruncile Sale, să le înveți și să le împlinești și atunci Se va întoarce și va rămâne totdeauna cu voi. Știi ce înseamnă să locuiești în aceeași casă cu Cel ce a creat lumea? Hai, du-te acum acasă, pentru că mama ta o să se neli-niștească.

Am dat să plec, iar el, petrecându-mă la ușă, mi-a spus zâmbind:

– Bre, Dimitraki, unde pleci? Ai uitat să-mi dai palmele.

Am plecat în fugă spre casă. De îndată ce mama m-a văzut, m-a întrebat de ce am întârziat. Eu i-am răspuns că am fost la Iannis ca să-i spun să nu mai pună ciocolată, pentru că o să mă îngraș. M-am dus în camera mea și m-am gândit la cele petrecute în casa lui Iannis. După puțin timp m-am ridicat și am zis:

– Mamă, dă-mi treizeci de drahme ca să-i duc domnului Apostol brutarul, pentru că am luat ceva și nu mi-au ajuns banii.

Mama mi-a dat banii, iar eu m-am dus în grabă la domnul Apostol. Acesta a rămas surprins când i-am spus că, în urmă cu câteva zile, odată cu pâinea am luat și o ciocolată pe care uitasem să i-o plătesc.”

– Ei, a spus brutarul, am rămas surprins atunci, pentru că te credeam un derbedeu, însă, după ce ai făcut aceasta, am înțeles că nu trebuie să judec pe nimeni, pentru că nu știi ce este în inima omului. De atunci îmi ești drag.

Scrisoarea recomandată a lui Iannis

Și zicând acestea, domnul Apostol l-a îmbrățișat pe Dimitraki și l-a sărutat, mângâindu-l pe cap. Mama lui, Polixenia, și soțul ei, Panaghiotis,

care îi priveau, erau vădit emoționați. Atunci doamna Polixenia a spus:

– Pentru noi Iannis a fost sprijinul familiei. El este cel care ne-a făcut să ne întoarcem la Hristos. Ne-a schimbat viața și ne-a făcut părtași ai minunii mântuirii. Ne-a adus în casă binecuvântarea și a dărâmat zidurile egoismului, care ne înstrăinau unul de altul. Pentru mine, pentru Panaghiotis și pentru copii a fost prieten și frate. Ca frați ai săi, așadar, am hotărât cu puțin timp în urmă să vă propunem să ne adunăm sâmbătă la biserică pentru parastasul de trei zile și apoi să veniți acasă la noi, ca să mâncăm împreună întru cinstirea pomenirii sale.

Propunerea doamnei Polixenia a fost primită cu bucurie de către toți. Domnul Anastasie, care a luat îndată cuvântul, a spus că ar fi bine ca această discuție începută în casa de la cimitir, să continue când se vor întâlni la parastas. Apoi i-a îndemnat pe cei prezenți să aștearnă pe hârtie trăirile și experiențele pe care fiecare le-a avut în legătură cu cel adormit.

Părintele Dimitrie, care se afla întâmplător acolo s-a adresat doamnei Polixenia:

– Nu l-am cunoscut pe Ioannis, fratele nostru cel adormit, acest nebun pentru Hristos. Cu toate acestea v-aș ruga, dacă este cu putință și nu aveți nimic împotrivă, să-mi îngăduiți să vin și eu în casa voastră și să ascult istorisirea acestor întâmplări minunate.

– Cu bucurie, părinte. Ar fi o cinste deosebită pentru noi, a spus domnul Panaghiotis.

Scrisoarea lui Iannis nebunul

Așadar, au așteptat cu toți cu nerăbdare să vină ziua de sâmbătă. Domnul Apostol brutarul s-a îngrijit de colivă și de toate cele de trebuință. I-a înștiințat pe preoți că după Sfânta Liturghie se va săvârși un trisaghion pentru Iannis. Însă mai mult decât toți aștepta această zi domnul Anastasie. Era de altfel foarte îndreptățit să aștepte întâlnirea cu nerăbdare, pentru că a doua zi după adormirea lui Iannis primise o scrisoare recomandată. A rămas uimit când a constatat că expeditorul scrisorii era Iannis-nebunul, care avusesese grijă să o trimită în ziua dinaintea adormirii sale.

Pandelis băcanul, care era foarte curios, în zadar l-a rugat pe Anastasie să-i dezvăluie conținutul scrisorii.

– Ei, bre Anastasie, știu eu de ce nu vrei să-mi spui. Bag de seamă că fericitul a scris niște nebunii, iar tu te rușinezi să mi le citești, i-a spus într-o doară ca să-l facă să vorbească.

– Pandelis, îți voi spune un singur lucru. După ce am citit această scrisoare, stau și mă întreb: *cine a fost nebun, el sau noi toți?* Restul vei afla la vremea potrivită, nu te neliniști.

Însă vestea despre scrisoare s-a răspândit ca fulgerul în tot cartierul. Așa cum era firesc, acest fapt a sporit curiozitatea și interesul tuturor. În dimineața zilei de sâmbătă, în biserica parohială era atât de multă lume, încât preotul a rămas uimit.

– Pentru prima dată văd adunați la trisaghion atâția oameni, i-a șoptit paraclisierului.

– Iannis-nebunul i-a adunat, părinte.

– Dar văd și mulți străini. Poate sunt rudeni de ale sale, spuse părintele în timp ce se apropia de Sfânta Masă.

Părintele Vasilie slujea de douăzeci și opt de ani în această parohie și îi cunoștea bine pe cei mai mulți dintre enoriași. Dimitraki, care ajuta în Sfântul Altar împreună cu fratele său Pavel, i-a spus părintelui Vasilie că domnul Anastasie îl roagă, deși nu se obișnuiește, să-i îngăduie să spună două cuvinte după trisaghion.

– Cu bucurie, cu bucurie, Dimitraki. Domnul Anastasie poate să vorbească, a spus părintele și a făcut un gest de încuviințare privind spre strana unde se afla domnul Anastasie.

Așa cum i-a destăinuit mai târziu lui Anastasie, era și el curios să afle pricina pentru care biserica se umpluse de lume ca într-o zi de Duminică.

La sfârșit, înainte de otpust, părintele Vasilie a săvârșit trisaghionul. Toți cei prezenți în biserică plângeau. „*Doamne, odihnește sufletul adormitului robului tău, Ioannis*”, cânta încă părintele

Vasilie când i-a făcut semn domnului Anastasie să se apropie și să vorbească.

Acela, stând lângă Sfintele Uși, a spus:

– Cinstite părinte Vasilie, poate vă întrebați care este pricina acestei binecuvântate adunări. Poate vă întrebați de ce nu numai tot cartierul, ci și creștini din afara lui au venit să cinstească pomenirea fratelui nostru Ioannis, cunoscut nouă tuturor sub numele de Iannis cel nebun. Chiar și comercianții și-au închis magazinele, ca să vină la biserică dimineața devreme, să participe la Sfânta Liturghie și nu numai la trisaghion, așa cum în mod greșit obișnuiesc să facă unii. Astăzi, părinte Vasilie, ne-am adunat aici ca să cinstim un Sfânt, un om smerit pe care Domnul l-a umplut de Har. Un om ca și noi, care își ascundea, prin păruta nebunie, virtuțile pe care i le-a dăruit Hristos. Ioannis a fost nebun pentru Hristos și se îngrijea zi și noapte cu lepădare de sine pentru binele aproapelui său. Se purta cu dragoste cu fiecare om. Veghea asupra acestui cartier întocmai ca un episcop și ca un păzitor al Ortodoxiei și prin păruta sa nebunie întorcea suflete la Hristos, Cel ce în zilele noastre este uitat aproape de toți.

Suntem foarte fericiți că ne-am învrednicit, cu toate că nu merităm, să cunoaștem un Sfânt al lui Dumnezeu. Cuvintele mele sunt sărace pentru a descrie viața fratelui nostru Ioannis. După citirea scrisorii pe care am primit-o a doua zi și care a fost trimisă de către cel care tocmai a plecat la Domnul, mă consider un nevrednic. Ioannis, așa

cum scrie în scrisoarea sa, cu o săptămână înainte de adormirea sa, a fost înștiințat de către Cinstitul Înaintemergător să se pregătească pentru ieșirea din această lume. Nu avea nici o boală, din câte știu, și nimeni nu a observat ceva deosebit în comportamentul său. Dimpotrivă, în ultimele zile ale vieții sale s-a îngrijit să lase o însemnată moștenire cartierului nostru. S-a îngrijit de noi toți. În scrisoarea sa, Ioannis ne ia pe fiecare dintre noi după nume și ne dă sfaturi, accentuând că trebuie să ne alipim de Hristos și să ne desfătăm de dreptatea lui Dumnezeu. O să v-o citesc în întregime, a spus domnul Anastasie și a scos-o din buzunar.

Îndată însă l-a podidit plânsul și nu a mai putut citi. Împreună cu el plâneau toți.

Atunci părintele Vasilie s-a folosit de acest prilej și a intervenit spunând:

„Iubiții mei creștini, de mai bine de patruzeci de ani l-am cunoscut pe Ioannis. Însă, poate din pricina păcatelor mele, nu mi-am dat seama că este un om sfânt. Ascultându-l puțin mai înainte pe domnul Anastasie, mi-am adus aminte de niște întâmplări minunate. Îmi amintesc că într-o Duminică dimineața, când am deschis biserica, l-am găsit pe Iannis-nebunul îngenuncheat înaintea icoanei lui Hristos.

– Cum ai intrat înăuntru, bre nebunule? l-am întrebat.

– Iată, părinte, ieri la Vecernie nu am luat aminte și paraclisierul m-a închis înăuntru.

- Și ce spuneai înaintea icoanei lui Hristos?
- Cântam, părinte, ca să treacă timpul.
- Să fii mai atent, pentru că data viitoare o să chem poliția.

Nu vă ascund faptul că l-am certat cu asprime. Desigur că apoi mi-a părut rău. Acum înțeleg de ce chipul său strălucea ca soarele. După ce l-am mustrat, s-a dus cu capul plecat la locul său de lângă intrarea principală a bisericii și a început să cerșească”.

În continuare părintele Vasilie a povestit întâmplarea cu banii pe care Iannis îi aduna din cerșit și îi punea în cutie, pe care am prezentat-o în primele pagini.

„Am multe să vă spun, frații mei creștini, pentru că acum cred că s-a dezlegat taina și îi mulțumesc pentru aceasta domnului Anastasie. O să mai povestesc o întâmplare și apoi îi voi da cuvântul domnului Anastasie:

Într-o după-amiază, Iannis-nebunul stătea înaintea icoanei Maicii Domnului. Eu eram în birou. Fără să-l văd, îl auzeam cum vorbea cu o femeie. Nu am dat importanță. Când am ieșit din birou l-am văzut numai pe el. M-am uitat în dreapta și în stânga, dar nu mai era nimeni în biserică. Paraclisierul avea treabă afară. Iannis s-a apropiat de mine și, după ce a făcut o metanie până la pământ, așa cum obișnuia, mi-a spus:

– Părinte, să mergi la doamna Stamata după Vecernie. Te așteaptă să o împărtășești, pentru că

i se apropie sfârșitul și nu se știe dacă mai apucă ziua de mâine.

– Dar tu de unde știi? l-am întrebat.

– Mi-a spus o femeie puțin mai devreme, a răspuns el.

– Și de ce nu a venit să-mi spună mie?

– A crezut că sunt paraclisierul. Mi-a zis ce avea de zis și a plecat în grabă.

De la biroul meu se vedea foarte bine intrarea bisericii. Nu văzusem nici o femeie care să fi intrat între timp în biserică. Cu toate acestea, atunci nu am dat nici o importanță. După Vecernie am mers la casa Stamatei. Fiica ei, de îndată ce m-a văzut, a rămas uimită. Mi-a mărturisit că avea de gând să mă cheme a doua zi, ca să o împărtășesc pe mama ei, nevrând să mă pună la osteneală seara. Am intrat în camera Stamatei și am împărtășit-o. Mi-a mulțumit, m-a ținut puțin de mână și, respirând cu greutate, mi-a spus:

– Părinte, să ai grijă de fiica mea și de nepoți.

Fiica se despărțise de bărbatul ei și creștea singură doi copii. La plecare m-a întrebat cine mă anunțase. Când i-am răspuns că femeia pe care o trimisese îi spusese lui Iannis-nebunul, a rămas mirată. Seara, la două ore după ce se împărtășise, puțin înainte de ora 10, Stamata s-a mutat la Domnul. În acel ceas lângă ea se aflau fiica ei, cei doi nepoți și Iannis-nebunul, care citea din Psaltire. Acestea mi le-a spus fiica răposatei Stamata, care se află aici și poate să adeverească”.

Atunci s-a ridicat brusc Maria, fiica Stamatei, și a spus:

– Să povestiți, părinte Vasilie, și despre plicul cu bani, pe care am crezut că l-ați lăsat Sfinția Voastră și pentru care v-am mulțumit.

– Da. Maria a găsit pe un scaun din cameră un plic cu o sută de mii de drahme. Credea că i-am uitat eu și a venit să mi-i dea, însă eu nu știam nimic despre ei.

– Dar, părinte, Sfinția Voastră și Iannisnebul erați singurii care intraserăți în casă la noi. Când l-am întrebat pe Iannis, acela mi-a spus că i-a trimis Maica Domnului pentru cheltuielile de înmormântare, fiindcă știe că sunt săracă. „*Da, Maica Domnului face unele ca acestea*”, mi-a spus. Nu l-am luat în serios și am crezut că Sfinția Voastră l-ați pus și ați vrut să ascundeți aceasta, a spus Maria.

– Nu, copilul meu, ți-aș fi spus, a răspuns părintele Vasilie.

Emoția tuturor era vădită la auzul unor astfel de întâmplări minunate. Domnul Anastasie a deschis scrisoarea și a chemat lângă el un tânăr pe nume Constantin. Acesta fusese considerat multă vreme o lepădătură de către toți locuitorii din cartier, însă în ultimii doi ani se schimbase foarte mult și se pregătea să se căsătorească cu Katerina studenta, însă părinții ei erau împotriva. Și aveau dreptate să se împotrivescă, deoarece Constantin fusese multă vreme încurcat în mrejele cumplite ale homosexualității.

Mărturisirea lui Constantin

Constantin, care obișnuia să stea în locurile din spate ale bisericii, după un moment de șovăială, s-a ridicat și a mers lângă domnul Anastasie. În timp ce se îndrepta spre amvon, a observat cât de curios îl priveau toți. A văzut în ochii lor oglindindu-se o vagă nedumerire. Era și el mirat că domnul Anastasie îl chemase să stea lângă el în vremea citirii scrisorii.

Însă ceva neobișnuit îl îndemna să se ducă și, după ce i-a aruncat pe furiș o privire iubitei sale Katerina, l-a rugat pe Anastasie să-i îngăduie să spună două cuvinte despre Iannis-nebunul. Domnul Anastasie voia să citească mai întâi scrisoarea și apoi să-i dea cuvântul. Atunci părintele Vasilie a intervenit în discuție spunând:

– Lasă copilul să vorbească, Anastasie.

Atunci Constantin, cu capul plecat, s-a dus înaintea microfonului.

„Mă consider pe mine însumi cea mai mare urâciune de pe fața pământului și știu că și voi toți mă socotiți la fel din pricina vieții mele păcătoase din trecut. Aveți întru totul dreptate. Vrednic sunt să mă socotiți o urâciune, pentru că prin viața pe care am dus-o, m-am vătămat nu numai pe mine, ci și pe semenii mei, adică pe voi și pe toți cei pe care i-am prins în mreaja fărădelegii. Mă folosesc acum de prilejul pe care mi l-a dat domnul Anastasie, ca să cer de la fiecare în parte iertare. Nu sunt vrednic să fiu iertat, pentru că nici nu vă

puteți închipui cât de mult v-am vătămat. I-am vătămat pe prieteni, pe cunoscuți, pe părinți și pe rudenii, pentru că m-am tăvălit în mocirla desfrânării.

Acestei stări de decădere i-a pus capăt Iannis-nebunul. Rugăciunile lui m-au scos din cursele nu ale unui demon, ci ale unei întregi legiuni, care se cuibărise înlăuntrul meu.

Am fost vreme de aproape zece ani homosexual.

Credeam că fericirea se găsește în plăcerea trecătoare, pricinuită de păcatele trupești. Mă îmbrăcam provocator, ca să atrag atenția. Socoteam viața un vas al plăcerii, pe care trebuia să mă îngrijesc să-l umplu în fiecare zi. Trăiam în mocirla iadului, în așa fel cum mintea omenească nu-și poate închipui.

Obișnuiam ca la intervale regulate de timp să-mi schimb locuința, pentru că societatea mă considera o lepădătură. Și așa și eram. Credeam că certurile, înjurăturile și dezamăgirile erau cel mai bun mod de apărare pentru mania mea de a urma ceva diferit de dreptatea socială și de idealurile și valorile Evangheliei. Socoteam boala mea că face parte dintre drepturile omului și aveam iluzia că este ceva fiziologic. În zilele noastre, chiar oameni care au o poziție importantă în societate, consideră homosexualitatea ceva normal.

Nu exista secție de poliție în Atena care să nu mă cunoască. Nu exista tribunal în care să nu fiu

„client”, fie ca acuzat, pentru că încălcam bunele moravuri, fie ca martor al acuzării sau al apărării în cazuri asemănătoare. Mi se părea că prin toată conduita mea imorală slujesc unei revolte tacite menite să ducă la acceptarea în societate a homosexualității. Fiind urmărit, am ajuns și în cartierul dumneavoastră și m-am dus la doamna Hrisula, o bătrână săracă vrând să închiriez de la ea garsoniera. Acolo l-am întâlnit pentru prima oară pe Iannis-nebunul, care îi adusese pâine bătrânei.

Ochi înlăcrimați

Doamna Hrisula, spre deosebire de alții, nu mi-a pus multe întrebări. Mi-a spus doar că cele treizeci de mii de drahme pe care le cerea pentru chirie sunt singurii ei bani cu care își asigură cele necesare traiului și m-a rugat să nu întârzii cu plata, pentru că din ei plătește curentul electric, apa și întreținerea și cumpără cele de neapărată trebuință. Apoi mi-a spus:

– Ah, bunul meu Constantin, Dumnezeu te-a trimis! De trei luni n-am mai închiriat casa și trăiesc din ajutorul brutarului Apostol și al băcanului Pandelis, care îmi trimit pâine și alimente prin acest nebun, mi-a spus bătrâna arătând spre Iannis.”

– Dar eu niciodată nu ți-am trimis pâine, doamnă Hrisula, pentru că nici măcar nu am știut

în ce situație te afli, a spus deodată domnul Apostol.

– Nici eu nu am trimis alimente, a completat domnul Pandelis.

– Dar mie așa îmi spunea Iannis-nebunul, a răspuns la rândul ei doamna Hrisula mirată.

După această plăcută întrerupere Constantin a continuat:

„Iannis-nebunul obișnuia să-și ascundă faptele. Ție, doamnă Hrisula, îți aducea mâncare, însă mie mi l-a adus pe Însuși Dumnezeu”.

Din ochii săi au început să curgă lacrimi și împreună cu el au început să plângă toți. A respirat adânc și a continuat:

„După trei zile m-am mutat în garsonieră. Iannis-nebunul m-a ajutat să car lucrurile. Când cel ce îmi adusese lucrurile a făcut o aluzie la neputința mea, bănuind asta din comportamentului meu și din felul meu de a vorbi, Iannis i-a închis gura spunând că nu are dreptul să vorbească astfel cel care trăiește în preacurvie și se poartă urât cu cei doi copii ai săi. Acela a rămas uluit și a încetat să mă ironizeze. Credeam că se cunosc unul pe altul, însă am rămas uimit când la plecare acela s-a întors spre Iannis-nebunul și i-a spus:

– Dar tu ce ești, vrăjitor?

– Da, Iorgu, am fost „vrăjit” de dragostea lui Hristos, a răspuns Iannis.

Apoi i-a spus să nu-L mai întristeze pe Hristos, Care, neținând cont de purtarea sa, a vindecat-o

pe fiica lui, Teodora, de o boală foarte gravă. Atunci Iorgu a plecat cu capul în jos. El este domnul care stă acolo împreună cu soția sa și poate să adeverească. Am rămas impresionat de dialogul dintre ei, însă atunci am socotit că toate acestea sunt nebunii de-ale lui Iannis.

În seara aceleiași zile m-am îmbrăcat cu haine femeiești, după obiceiul meu, și m-am dus în locul unde se adună de obicei homosexualii, pe bulevardul Singros. Închipuiți-vă cât de mare a fost uimirea mea când l-am văzut pe Iannis-nebunul uitându-se la mine de pe partea cealaltă a străzii. Mi-a trecut prin minte că este în căutare de tovărășie amoroasă. «Dar, oare, cum m-a găsit? M-a urmărit nebunul și acum îi va spune doamnei Hrisula. Ah! iar o să trebuiască să-mi caut casă.» Pe când frământam în mintea mea aceste gânduri, s-a oprit în fața mea un posibil client. Atunci Iannis a sărit ca un arc și a început să strige:

– Acesta are SIDA, este bolnav și o să vă molipsească pe toți. Plecați, plecați!

Am rămas surprins de acest comportament schimbător al unui om pe care nici măcar nu-l cunoșteam. Desigur, clientul a plecat imediat. Atunci am început să-l înjur pe Iannis-nebunul. M-a apucat o criză de isterie. Vreme de o lună, zilnic lucrurile s-au petrecut astfel. Nu am putut să înțeleg nici până în ziua de azi cum de afla Iannis despre acele locuri ale fărădelegii unde mă duceam eu. Într-o seară l-am certat foarte rău.

Plicuri de binecuvântare

Închipuiți-vă însă uimirea care mă cuprindea în fiecare seară când, întorcându-mă acasă, găseam câte un plic cu o sumă de bani aproape dublă decât cea pe care o câștigam de obicei din această îndeletnicire spurcată. Pe plic scria: «*Binecuvântare pentru robul lui Hristos, Constantin*». Nu știam atunci ce să cred despre aceste întâmplări ciudate pe care le trăiam. După-amiaza, când obișnuiam să ies din casă, îl vedeam pe Iannis-nebunul și mă umpleam de mânie. El însă îmi spunea:

– Constantine, încetează să-L întristezi pe Hristos și pe Maica Domnului, Care plâng fără încetare din pricina ta.

Începusem să mă gândesc serios să-mi schimb iarăși locuința, însă simțeam că ceva mă ține în acel loc.

– Poate s-a îndrăgostit de tine și de aceea se poartă ciudat, îmi spuneau ceilalți tovarăși de fărădelegi.

– Nu, nu are asemenea înclinații, le răspundeam.

Ca să nu lungesc vorba, m-am hotărât să-l invit pe Iannis-nebunul acasă la mine, ca să pun capăt tuturor acestor lucruri. Credeam că cineva, intenționat, îl punea să se poarte astfel, ca să mă facă pe mine să-mi pierd mințile. El a răspuns afirmativ invitației mele, deși îmi bătusem joc de el de mai multe ori. Nu știu ce m-a apucat în acea

zi că am făcut curat în casă, am gătit ceva ușor și, în așteptarea lui Iannis, am început să citesc. Răsfoiam o revistă cu conținut divers și îmi atrăsese atenția un articol despre un stareț pe nume Porfirie, care slujea la paraclisul spitalului din Omonia.

Demonul

Nu am apucat să termin de citit, când l-am auzit pe Iannis-nebunul bătând la ușă. De îndată ce i-am deschis, a spus:

– Binecuvântat să fii, Constantine, în veacul de acum și în cel ce va să fie.

Pentru prima dată auzeam un asemenea salut, însă tot pentru prima dată l-am auzit vorbind și pe demonul care se cuibărise înlăuntrul meu:

– Ai venit și aici în casa mea, nebunule, ca să mă alungi? Nu sunt singur, ci am împreună cu mine trei sute șazeci și cinci de prieteni. Eu nu am să plec. Pleacă tu, pentru că altfel am să te omor!

Atunci Iannis a ridicat deasupra mea o cruce și a spus:

– În numele Sfintei Treimi celei de o ființă...

Din clipa aceea nu am mai auzit nimic altceva, pentru că am leșinat. Când mi-am venit în sine, l-am văzut pe Iannis cum mă privea zâmbind. Simțeam o mare bucurie că se află acolo, însă nu puteam să-mi dau seama din ce pricină.

– Ți-am adus un dar, Constantine. Este Psaltirea, o carte pe care a scris-o împăratul și Proorocul David.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

– Constantine, ai o mare binecuvântare. Hristos te-a ales. Te pregătește pentru fapte mari. Însă va trebui să te nevoiești mult, pentru că cel care s-a sălășluit înlăuntru nu va pleca ușor.

Dacă ați fi văzut strălucirea de pe fața lui Iannis, ați fi înțeles frica mea. Eu socoteam povești tot ceea ce se spunea despre demoni. Credeam că sunt născociri ale preoților și ale religiei, ca să sperie lumea și să câștige ușor bani, să poată duce un trai bun, să se îmbogățească și altele asemenea. Și iată că acum eram martor al lucrării lor ucigașe asupra omului. După această întâmplare Iannis-nebunul mi-a devenit frate și prieten. În aceeași seară am adunat toate hainele femeiești, încălțăminte și cosmeticele și le-am aruncat la gunoi. În ziua următoare mi-am schimbat telefonul. Cu ajutorul lui Iannis, m-am angajat la biroul de contabilitate al unei firme. Proprietarul acestei firme era prieten cu Iannis. M-a angajat cu un salariu satisfăcător.

În același timp mergeam împreună cu Iannis-nebunul, aproape în fiecare zi, la o biserică din cartierul Ymitto, unde preotul citea rugăciunile Sfântului Vasilie cel Mare (exorcismele). În acest timp Iannis citea psalmi. Nu pot să vă descriu ce am trăit. Ceea ce pot acum să spun cu toată tăria, după experiența aceasta, este că homosexualitatea

și, în general, desfrânarea nu este numai o diferențiere, nici numai o boală, ci este un demon înfricoșător care atrage urgia lui Dumnezeu. Vreau să spun de asemenea că Sfânta noastră Biserică are armele potrivite pentru nimicirea completă a acestor patimi, pe care societatea contemporană le consideră, așa cum le consideram și eu odinioară, niște lucruri lipsite de importanță.

Rugăciunile Sfântului din cartierul nostru m-au izbăvit. După ce l-am cunoscut, viața mea s-a schimbat cu totul. Tot ceea ce am trăit în ultimii cinci ani în acest loc binecuvântat sunt o adevărată minune a singurului Dumnezeu adevărat, Cel în Treime. M-am izbăvit dintr-un adevărat iad și trăiesc într-o lume pe care nu am văzut-o nici în cele mai frumoase vise ale mele.

Cu ajutorul acestui om sfânt, care numai nebun nu a fost, mi-am înțeles greșeala, am conștientizat care sunt lucrurile ce stau la temelia societății noastre, am cunoscut dragostea lui Hristos. Fusesem ca un drogat, trăisem un coșmar căruia i-a pus capăt Iannis-nebunul, acest mare Sfânt al lui Dumnezeu. Nu vreau să vă mai obolesc cu istoria mea. De altfel am scris-o pe hârtie în amănunțime, așa cum m-a îndemnat domnul Anastasie. Vă cer iertare atât dumnea-voastră cât și nenumăratelor victime pe care le-am atras în mrejele fărădelegii, în vremea când eram prins în cursă. Îi cer iertare și iubitei mele Katerina, care m-a acceptat pe mine, cel mai mare

păcătos din lume, și-a închis urechile față de criticile îndreptățite la adresa mea și a primit propunerea mea de a ne căsători. A primit să trăiască cu un nimic, cu o lepădătură, cu un netrebnic. Iar pentru căsătoria noastră, care va avea loc curând, a investit multe lacrimi și rugăciuni acest om sfânt, Iannis-nebunul”.

Ultimele cuvinte ale lui Constantin au fost înecate în lacrimi. Împreună cu el plângea și părintele Vasilie, care a alergat să-l îmbrățișeze, dar și toți cei prezenți.

– Mă gândesc să plec din cartier, nu atât pentru mine, cât mai mult pentru Katerina, a spus Constantin cu greutate.

Atunci părintele Vasilie a spus:

– Iubiții mei, Constantin și-a exprimat dorința de a pleca din cartierul nostru. Ce spuneți? Vom lăsa o mărturie vie a unei minuni a fratelui nostru adormit Iannis, pe Constantin și pe Katerina, să plece?

– Nu, nu!, au strigat toți.

– Liniștiți-vă!, a intervenit domnul Anastasie. Credeți că întâmplător l-am chemat pe Constantin lângă mine? Nu, bunii mei creștini, l-am chemat pentru că așa a poruncit Iannis-nebunul în scriesoare.

Katerina și legătura ei cu „nebul” Domnului

În vreme ce domnul Anastasie deschidea scrisoarea lui Iannis ca să o citească, nerăbdarea ajunsese la apogeu. Această nerăbdare era amestecată cu emoție, care se vădea prin lacrimile care curgeau din ochii tuturor celor de față, fie ei mari sau mici. Chiar și părintele Vasilie plângea cu suspine. A intrat în Sfântul Altar, vrând să-și dea cu puțină apă pe față.

– În toată slujirea mea pastorală nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva. Am avut lângă noi un mare Sfânt, iar noi îl socoteam cerșetor și nebul... Cât de orbi ne-a făcut necredința și alipirea de cele trecătoare!, i-a spus paraclisierului, care urmărea uluit discuția.

Însă înainte de a începe citirea, domnul Anastasie a văzut-o pe frumoasa Katerina, logodnica lui Constantin, că se apropie de el plângând cu suspine. Atunci a încercat să o mângâie. Prin minte i-a trecut gândul că toate cele pe care le mărturisise Constantin în public au făcut-o să se răzgândească în privința lui. Tot așa credea și părintele Vasilie, care a ieșit în acea clipă din Sfântul Altar.

Katerina și-a șters lacrimile și a spus cu mare greutate că vrea să mărturisească și ea ceva. Părintele Vasilie a încuviințat, iar ea s-a îndreptat spre microfon. A respirat adânc și, după un scurt moment de tăcere, a spus:

– Cinstite părinte și bunii mei vecini, auzindu-l pe Constantin povestind despre cunoștința sa cu Iannis-nebunul și despre viața sa de mai înainte, nu vă ascund că m-am gândit să plec. Mă chinuia foarte tare un gând care-mi spunea: „Ce familie o să faci tu cu unul ca ăsta? Gândește-te cum o să fie batjocoriți copiii tăi. Adu-ți aminte că părinții tăi se împotrivesc și cu nici un chip nu vor să se facă această nuntă. Iar dacă se află în satul tău din Creta că te-ai căsătorit cu un fost homosexual, închipuie-ți ce se va întâmpla. Prin această alegere a ta îi ucizi pe binecredincioșii tăi părinți cu o moarte lentă. Fie-ți milă de sărmanul tău tată, de nefericita ta mamă și de frații tăi! Cu ce au greșit, ca să-i împovărezi cu această nesăbuiță a ta? Lasă-l, așadar, pe Constantin, care este vrednic de soarta sa. Nu uita că este posibil ca, atunci când vor apărea primele greutăți în căsnicia voastră, să se întoarcă la viața de mai înainte și să cadă iar în mocirlă. Se spune că de această patimă nu poți scăpa. Și atunci ce o să faci? Oare o să cauți alt Iannis, care să-l izbăvească? Gândește-te bine, așadar, și pleacă acum cât ai timp. Ia uite-i pe cei din jur cât de disprețuitor te privesc, ca și cum ar vrea să-ți spună că singură vrei să-ți faci rău. Iată, unii deja au început să șușotească: «Biata fată, ce Golgotă o așteaptă cu un astfel de om pe care și l-a ales!»”.

Acestea și multe altele îmi treceau prin minte când îl ascultam pe Constantin povestind despre viața sa de mai înainte. Era atât de mare ispita,

încât mi se părea că cineva îmi spune toate acestea la ureche cu voce tare. Pentru prima dată am simțit o atât de mare apăsare lăuntrică. Chiar m-am ridicat în picioare la un moment dat cu intenția de a pleca. M-am uitat la ușă și apoi la Constantin. L-am văzut plângând și atunci mi-am venit în sine. „Dar ce vreau să fac?”, m-am gândit. Mi-am amintit că toate acestea pe care mi le spunea această voce ciudată le mărturisise și Constantin însuși, atunci când, înaintea lui Iannis-nebunul, îmi făcuse propunerea de a ne căsători. Așadar, nu era ceva nou. Atunci Constantin îmi spusese că va fi grea viața împreună cu el. A avut curajul să-mi spună că, dacă m-aș învoi să mă căsătoresc cu el, ar fi mai bine să ne mutăm din acest cartier sau să plecăm undeva în străinătate. Iar acum de ce să dau înapoi?

Îmi aduc aminte că Iannis-nebunul, care a ascultat discuția pe care am avut-o înainte de a mă cere în căsătorie, era gânditor și nu vorbea. I-am răspuns afirmativ lui Constantin, fără să mă gândesc mult. O putere nevăzută mă îndemna să spun „da”. Un glas lăuntric îmi spunea că el este potrivit pentru mine. Nu am avut în vedere numai frumusețea sa trupească, ci mai ales curăția sufletească și strălucirea feței sale, însușiri care izvorau din zdrobirea inimii și din adâncă sa pocăință. Liniștea zugerăvită pe chipul său arăta că deja știe ce cere de la viață. De altfel, primul lucru pe care Dumnezeu îl vrea de la tineri, așa cum ne spunea Iannis, este să-și întemeieze familii bine-

cuvântate. Să devină buni familiști și de toate celelalte, învățătură, serviciu și cele necesare traiului Se îngrijește El.

Iată de ce Iannis a început să strige tare „*Trăiască! Trăiască!*” de îndată ce i-am răspuns „*da*” lui Constantin. Țopăia ca un copil mic și zâmbea, iar când a plecat, fiind în mod vădit bucuros, striga:

– Mare binecuvântare este căsătoria, creștinii mei, mare binecuvântare este căsătoria pentru pământ și pentru Cer! Mare taină, mare taină!

Am rămas surprinși auzind chiotele sale de bucurie și am început să râdem. Au fost printre cele mai fericite clipe din viața mea.

Așadar, ce m-a apucat acum? Aș fi putut foarte bine să refuz atunci. Aș fi pierdut însă un înger pământesc, pentru că, în starea de pocăință în care se află, Constantin trăiește deja ca un înger înveșmântat cu hainele virtuții și ale credinței fierbinți, pe care le dăruiește Domnul. Îmi amintesc că, la două zile după ce am răspuns afirmativ cererii în căsătorie, l-am găsit pe Iannis-nebunul la intrarea blocului în care locuiesc. Am avut impresia că mă aștepta.

– Katerina, prin această faptă a ta L-ai bucurat pe Hristos, pe preadulcea Sa Maică și Maica noastră a tuturor și pe Sfinții noștri. Nu te teme. Domnul este cu tine și o să vă dea mulți copii. O să fii fericită, pentru că această hotărâre a ta a adus bucurie în Cer.

Mi-a dat atunci și o carte, pe care o ținea în mână și care cuprindea viața Sfintei Maria Egipteanca. Iannis nu făcea nimic întâmplător. Citind cartea aceasta mai târziu, am conștientizat cât de mult semănam cu această Sfântă a Bisericii noastre.

Am luat cartea și, după ce am pus-o în geantă, l-am întrebat dacă mâncase.

– Nu, a răspuns.

– Vino, am gătit melci. Mi i-a trimis mama din sat.

Atunci el a început să strige:

– Astăzi Katerina o să-i dea nebunului de mâncare. Astăzi nebunul va mânca melci.

Domnul Pandelis, care stătea la ușa băcăniei sale, și l-a auzit, a spus glumind:

– Nebunule, cu nebuniile tale îți vei umple pântecele, și încă cu o mâncare foarte bună.

– O să-ți aduc și ție, domnule Pandelis, am gătit mulți, i-am spus.

– Ei, Katerina, nu vreau să te pun la osteneală. Voiam doar să-l necăjesc puțin pe nebun”.

– Îmi amintesc întâmplarea cu melcii, a spus deodată domnul Pandelis. Erau atât de bine gătiți!

Părintele Vasilie și mulți alții au început să râdă.

Katerina a continuat.

„I-am dat lui Iannis-nebunul să-i ducă o farfurie cu melci domnului Pandelis până ce eu aveam să așez masa. După ce s-a întors, a făcut rugăciunea și, așezându-se, a spus:

– Ah, Katerina, câte mulțumiri trebuie să-i aducem lui Dumnezeu în toată vremea pentru ceea ce ne dăruiește! Iată, pe mine nebunul și netrebnicul, cel mai rău dintre toți oamenii de pe pământ, nu m-a lăsat niciodată flămând. Totdeauna se îngrijește și dă poruncă îngerășilor Săi, cum ești și tu, buna mea copilă, ca să-mi poarte de grijă mie păcătosului. Astăzi a avut grijă să mănânc melci, a spus el zâmbind.

– Hai acum, mănâncă, cred că ești flămând, l-am îndemnat eu.

Pentru câteva minute s-a auzit numai zgomotul furculițelor. Apoi m-a întrebat dacă va ajunge mâncarea și pentru Constantin, care se întorcea de la muncă târziu, după-amiază.

– Nu te teme, m-am îngrijit și de el, i-am spus.

– A venit bunul nostru Hristos și El Însuși l-a binecuvântat pe Constantin și l-a slobozit din robie. Măi, măi, măi, ce minune a făcut Domnul! Nu am văzut în viața mea așa ceva! Domnul nostru, Katerina, este multmilostiv și multmilosârd, Părinte adevărat. Ochii Săi văd și urmăresc toate. Nu vrea să piară nici un om. Așteptă cu răbdare pocăința noastră. Uită-te la Constantin. Până ieri a fost încurcat în mrejele desfrânării, iar astăzi duce o viață îngerească cu post, fapte bune și milostenie. Duce o viață îngerească și trăiește bucuria pocăinței sale... De toate celelalte se îngrijește Dumnezeu. Pentru tine, Katerina, Constantin va fi biletul de intrare în Împărăția lui Dumnezeu. Să nu uiți aceasta, mai ales când

vrăjmașul te va război dorind să strice unirea voastră cea binecuvântată de Dumnezeu, marea Taină a căsătoriei. N-am văzut în viața mea asemenea smerenie și zdrobire. Duhovnicul lui, părintele Nicolae, mi-a spus că a observat în vremea mărturisirii sale dorința puternică de a scoate toți spinii din mult-chinuitul lui suflet. Mărturisirea sa semăna cu o operație pe inimă deschisă... Așa a numit-o părintele Nicolae. Mare dar al lui Dumnezeu este mărturisirea! Când ți se pare că ți s-au înecat toate corăbiile, prin pocăință te sui în carul îngeresc și zbori la Cer. Vezi împăratul și Proorocul David la ce înălțime a ajuns prin smerenia sa! Ce rugăciuni înfricoșătoare ne-a lăsat! Sunt atât de înfricoșătoare pentru că ascund mari adevăruri, iar cheia înțelegerii lor se dă numai celor smeriți cu inima. Demonii ascultă Psaltirea și rugăciunile acestui mare împărat și se cutremură. Dispar în munții înalți. Pentru aceasta, Katerina, când o să aveți probleme, să nu uitați să citiți Psaltirea în casă la voi. În ea sunt ascunse cheile fericirii. În loc să vă uitați la cutia care te umple de dezamăgire și deznădejde, adică la televizor, să citiți Viețile Sfinților și Sfânta Scriptură. În felul acesta veți avea casa străjuită și un Înger păzitor va ocroti familia voastră. Nu te teme, părinții tăi o să-l iubească pe Constantin, când se vor încredința că fiica lor o duce bine. Veți avea puține greutăți și multe bucurii în căsnicia voastră. Mare este

binecuvântarea lui Dumnezeu, a spus și apoi a continuat să mănânce.

Atunci nu-mi dădeam seama de importanța lucrurilor pe care mi le spunea și credeam că trăiește într-o lume imaginară, necunoscând realitatea dură a vieții.

Elefteria³ cea „înrobită”

M-a privit puțin, ca și cum ar fi înțeles la ce mă gândeam, și a spus:

– Katerina, niciodată să nu iei în seamă ce spune lumea. În ziua de azi cei mai mulți oameni sunt nefericiți, pentru că nu știu unde se ascunde fericirea. Cred că ea constă în dobândirea bunurilor materiale, însă aceasta aduce nefericire. Cred că puterea se ascunde în bogăție, dar ajung la dezamăgire. Socotesc mulțumire faptul de a terfeli adevărata dragoste prin dese schimbări ale partenerilor lor, dar în aceasta se ascunde bătaia de joc și nefericirea. Bietele fete de vârsta ta, nu spun că fericirea se află într-un pat bun și în bunăstare materială?

– Așa spun, am răspuns eu, gândindu-mă că la fel credeam și eu, când am plecat din Creta ca să vin la Atena la studii.

---

³ În limba greacă *elefteria* (ἐλευθερία) înseamnă *libertate* (n. tr.).

– Am cunoscut, Katerina, o tânără care, cu mulți ani în urmă, a venit din provincie la Atena, ca să studieze ca și tine. Intrase la universitate și voia să devină învățătoare. La Atena, a început să-și ducă nefericita viață profitând de libertatea de care credea că fusese lipsită trăind împreună cu părinții ei la sat. Își închipuia sărmana că acum nu va mai fi muștrată cu cuvintele: *„Cu cine ai ieșit, unde ai fost, de ce ai întârziat, ce ai vorbit?”* și altele pe care obișnuiesc să le spună părinții. *„Voi fi împreună cu băiatul care îmi place mie, iar când mă voi sătura de el o să găsesc altul, ca să mă distrez. O să găsesc și ceva de lucru, ca să nu am nevoie de bani de la părinți și să scap și de continua lor cârtire. Nu o să mai fie nevoie să dau socoteală înaintea nimănui și o să mă întorc acasă la orice oră vreau”*. Așa gândea sărmana Elefteria, căci așa se numea, crezând că libertatea înseamnă lipsa controlului. Biata de ea, avea părerea greșită că bucuria și fericirea se ascunde în băutură, în dans, în excursii, în tovărășiile studentești lipsite de griji... Așa că îndată s-a aruncat fără cea mai mică șovăială în groapa desfrânării.

În primele zile ale șederii în capitală, în amfiteatrul facultății, a cunoscut un tânăr și astfel a început prima ei aventură amoroasă. De la o simplă discuție cu tânărul, a ajuns la o întâlnire pentru o cafea, apoi la primele săruturi și la primele îmbrățișări. Cine să mai țină socoteală de acum înainte de învățat? Cine să mai țină seama

de părinți?... Pe lângă aceasta, Elefteria noastră se mai și lăuda la prietenele ei cu marea ei cucerire. Iar acelea, curioase, o întrebau amănunte, de pildă, cum sărută, cum se poartă cu ea etc. Ca să evite întrebările stânjenitoare, și-a impus o izolare conștientă. În felul acesta credea că va petrece mai bine. Dar într-o zi, după aproape două săptămâni, tânărul i-a întins o cursă, așa cum obișnuieți să vorbiți voi tinerii, și nu a venit la întâlnirea pe care și-o dăduseră. Nu răspundea nici la repetatele ei telefoane. A cuprins-o neliniștea și nu mai știa ce să facă. Se ducea cu mintea numai la lucruri rele. Cuprinsă de neliniște și de stres, toată noaptea n-a închis ochii. A doua zi dimineată s-a dus la cursuri. Și iată, îl vede pe iubitul ei prieten șezând în primul rând în amfiteatru, cum de altfel obișnuia să stea. Ea s-a așezat lângă el și l-a întrebat de ce nu a răspuns la telefon. Acela, vădit enervat, s-a întors spre ea și i-a spus:

– Ce, doar n-o să stau toată viața cu o ușuratică fată de provincie, cu una care e moartă după bărbați și, pe deasupra, mai e și de prost gust și superficială.

La auzul acestor cuvinte ale tânărului pe care îl iubea, Elefteria a simțit cum îi fuge pământul de sub picioare. Niciodată nu-i vorbise cineva astfel. În sat toți o respectau și o prețuiau. A început să plângă și a plecat de la curs. Din pricina amărăciunii și a deznădejdiei zugrăvite pe chipul ei, i s-a pus un nod în gât. „*Să se deschidă pământul și să*

*mă înghită! Ce rușine! M-am făcut de râs”, vor-
bea de una singură în timp ce mergea pe strada
Hipokrat. A mers ce a mers și, în cele din urmă,
s-a așezat pe o bancă la Propilea, acolo unde se
opresc autobuzele, și a început să plângă. „Vai,
vai, ce am pățit!”, repeta adesea.*

Acolo, buna mea Katerina, am întâlnit-o.
M-am așezat lângă ea și am început să plâng și eu.
Ea s-a mirat de aceasta și, după ce m-a privit, m-a
întrebat de ce plâng.

– Iată, plâng pentru că te văd întristată, i-am
răspuns.

Atunci și-a deschis inima și mi-a spus tot ceea
ce ți-am povestit. I-am propus să se spovedească
la un duhovnic bun care slujește în cartierul Kato
Patisia.

– Spovedania îți va ușura durerea și vei vedea
cum toate se vor îndrepta.

A luat adresa și telefonul duhovnicului și în
după-amiaza aceleiași zile a mers și s-a spovedit.
Rănile pe care le deschisese dragostea trecătoare
s-au vindecat și Elefteria L-a aflat pe Hristos și
adevărata libertate. Astăzi este căsătorită și are
doi copii frumoși, pe nume Hristu și Maria.
Lucrează împreună cu soțul ei, care și el este
învățător, la o școală din Thesalia.

Nu știi în ce măsură povestea lui Iannis-
nebunul este adevărată. Însă ceea ce pot să vă
mărturisesc fără șovăială este că, în vreme ce
povestea, aveam impresia că descrie propria mea
viață, care se aseamănă foarte mult cu cea a

Elefteriei. Pentru că așa gândisem și așa trăisem și eu până să-l întâlnesc pe el.

Pe Iannis l-am văzut pentru prima dată la intrarea blocului, la câteva zile după ce mă instalasem. Eram cu tatăl meu, care venise din sat ca să locuiască împreună cu mine până aveam să mă obișnuiesc cu viața din Atena.

– Sănătate, nașule Manole, ție și bunei tale fiice, a spus Iannis.

– Sănătate și ție, Iannis, i-a răspuns tatăl meu.

În vreme ce ne îndepărtam, tatăl meu a spus:

– Sărmanul Iannis! Fiecare sărac cu soarta lui. Proprietarul casei mi-a spus că este nebun. Însă un nebun atât de plin de bunătate nu am mai întâlnit niciodată, Katerina. M-a ajutat să găsesc casă, când am venit acum douăzeci de zile. M-a ajutat și la mutare. Mi-a adus și un cuptor cu microunde nou spunându-mi: *„Manole, tu ai familie mare de hrănit și fiica ta o să aibă nevoie de el, iar mie nu-mi trebuie. Mi l-a dăruit Nicolae, care are un magazin de articole electrice aici mai sus”*. Nu voiam să iau un asemenea dar de la el, dar a insistat. Nici bani nu a vrut să primească. Singurul lucru pe l-a primit a fost o cafea.

După câteva zile am început să găsesc la poartă agățate pungi cu alimente și cu diferite lucruri. Am întrebat-o pe doamna Stavrula, stăpâna casei, care se află și ea de față, ce este cu aceste pungi și mi-a spus: *„Asemenea nebunii numai Iannis face. Trebuie să te obișnuiești cu*

nebuniile lui". M-am gândit să le arunc. Am luat geanta și vroiam să merg să i-o dau înapoi. „*N-am să primesc lucruri de la un nebun. N-am să mă las făcută de rușine de un nebun. Am și eu demnitatea mea*". Așa gândeam pe când coboram cu liftul, ca să merg la casa lui Iannis-nebunul.

De îndată ce am deschis ușa, l-am văzut înaintea mea. Ședea pe zid ținând în mână o metanie, așa cum obișnuia. Nici măcar nu am apucat să spun ceva.

– Buna mea cretană, pe mine mă cauți? A venit vremea să mă prezint. Mă numesc Iannis și locuiesc aici aproape. Ți-am lăsat, buna mea copilă, două-trei pungi la ușă.

– Aceasta este ultima. Ia-o repede înapoi, i-am spus foarte mânioasă.

– Nu este a mea, este pentru tine. Iată, am să-ți spun o taină, dar să nu mă trădezi. Vizavi de brutăria domnului Apostol este un supermarket. Proprietarul, domnul Tanasis, este un om bun, care a făcut o făgăduință. Sărmanul, acum doi ani o fiică de-a sa, pe nume Pashalina, a murit într-un accident. De atunci, spre pomenirea ei, dăruiește alimente studenților și studentelor din cartier. Însă fiindcă nu vrea să se știe aceasta, mă pune pe mine nebunul să le duc. Așa că, buna mea copilă, nu-l lipsi pe nefericitul tată de bucuria de a face milostenie. Și dă-mi și mie sărmanului cinci drahme, ca să aprind la biserică o lumânare pentru Pashalina. Iar când o să te duci și tu la biserică, nu

uita să-i aprinzi o lumânare ca să afle odihnă sufletul ei.

Acestea mi-a spus Iannis-nebunul și a plecat, după ce a făcut o plecăciune adâncă înaintea mea. După această discuție am luat geanta liniștită. De atunci, la intervale regulate, primeam daruri de la domnul Tanasis și îi dădeam ceva mărunțiș lui Iannis, ca să-i aprindă lumânări Pashalinei”.

Atunci domnul Tanasis, care era de față, s-a ridicat brusc și a spus:

– Katerina, eu niciodată nu ți-am trimis daruri. Tot ce am făcut este că, fiindu-mi milă de Iannis, am dat poruncă să i se facă reducere de cincizeci la sută pentru tot ce cumpăra. Aceasta a fost totul. Cât privește cele despre fiica mea Pashalina, pe care cu adevărat am pierdut-o într-un accident, toate au fost născociri ale lui Iannis-nebunul. Poate că în acest fel răsplătea binefacerea pe care i-o făceam.

Atunci Iannis, care era student la drept, și Klio, care studia la o școală postliceală, s-au ridicat și au spus că același lucru le zisese și lor în privința darurilor pe care le făcea. Iannis a adăugat că primea și bani în plic, crezând că-i pune pe ascuns domnul Tanasis.

– Oricum, la orice biserică mergeam, aprindeam câte o lumânare pentru fiica ta Pashalina, domnule Tanasis, a spus Iannis vădit mișcat de cele auzite.

– Măi, măi ce comoară ascundea Dumnezeu în cartierul nostru! Ce minuni se săvârșesc sub ochii

noștri și nu înțelegem! Cât de mult ni s-a împietrit inima și cât de mult ne-a orbit lăcomia și egoismul! a spus plângând părintele Vasilie.

S-a uitat la Katerina și a întrebat-o dacă mai are ceva de spus, iar ea a răspuns că ar putea să vorbească ore întregi despre acest Sfânt al lui Dumnezeu.

– Pe celelalte o să le scriu și o să i le dau domnului Anastasie. Singurul lucru pe care vreau să-l mai spun este să-mi cer iertare dacă am supărat pe cineva în cei șapte ani cât am locuit în acest cartier minunat, să vă mulțumesc tuturor și să vă invit pe toți la cununia mea cu Constantin. V-aș ruga însă ca în loc de dar să-i dați părintelui Vasilie bani pentru cantina săracilor.

Atunci toți s-au ridicat în picioare și au aplaudat-o pe Katerina, iar stăpâna casei în care locuia Katerina și-a exprimat dorința de a-l boteza pe primul copil pe care îl vor face. Era o atmosferă de sărbătoare, iar simțămintele de bucurie alterneau cu cele de întristare.

Părintele Vasilie i-a făcut semn domnului Anastasie să citească scrisoarea lui Iannis-nebunul. Deși se apropia miezul zilei, nimeni nu se îngrijea de timp. Nici măcar negustorii nu se gândeau că le-au rămas magazinele închise. Glumind, domnul Pandelis a spus:

– Ei, pentru Iannis merită să ținem o zi în care să nu se lucreze!

Domnul Anastasie și nebunul Iannis

Cu ochii în lacrimi, domnul Anastasie a băgat pentru ultima oară mâna în buzunar, ca să scoată scrisoarea lui Iannis. În biserica ticsită de lume, nerăbdarea tuturor ajunsese la apogeu. A aruncat o privire spre părintele Vasilie și alta spre numerosul auditoriu, care era vădit mișcat.

„Nu mi-am putut închipui niciodată proporțiile pe care le-ar putea lua, în cartierul nostru, moartea Sfântului, așa cum se adeverește din cele povestite, a vecinului nostru și a vrednicului fiul al lui Hristos, a adormitului nostru frate Ioannis. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte că în blocul nostru, vreme de treizeci de ani, s-a ascuns o comoară atât de mare. Nu vă ascund faptul că, deși am trăit aproape de el, foarte multă vreme nu mi-am dat seama de sfințenia vieții sale. Îl socoteam habotnic și ieșit din minți și așa îl prezentam celor care se plâneau din pricina comportamentul lui nebunesc, așa cum îl numeau ei, și mai ales a obiceiului său de a citi în fiecare zi cu glas tare Psaltirea și Evanghelia zilei și de a tămâia de pe acoperișul blocului până în curte.

Mă simt și acum foarte vinovat pentru observațiile pe care i le făceam din când în când ca administrator al blocului, observații pe care le primea fără să se împotrivească. Dimpotrivă, de multe ori mă lăuda spunându-mi:

– Îți doresc tot binele, domnule Anastasie, ție și întregii tale familii și la toată lumea. Mi-ai făcut

iarăși bucurie prin mustrarea ta. Mi-ai dat din nou un kilogram de smerenie mie, nebunului și ticălosului, și pentru aceasta îți sunt recunoscător. O mustrare, un kilogram de smerenie, spunea și mă binecuvânta cu mâna sa.

Credeam că nu înțelege ce-i spun fiindcă este nebun și îl sfătuiam să meargă la vreun doctor.

– Du-te, bre Iannis, la un psihiatru să-ți dea vreo doctorie, ca să ne liniștim și noi și să nu avem vreo problemă mai gravă. Unii amenință că o să-ți facă reclamație, nu înțelegi?

Acestea și multe altele le spuneam fericitului, necunoscând vrednicia lui, pe care o tănuia sub chipul nebuniei sale și prin comportamentul său. La îndemnurile mele de a merge la doctor, îmi răspundea că cel mai bun doctor este Hristos și cel mai bun spital este Biserica.

– Ah, domnule Anastasie, zi și noapte plâng și-L rog pe Hristos să mă vindece. Să-mi facă operație pe inimă deschisă și să-mi scoată toate necurățiile pe care le-am adunat de mic copil. Mă rog și Maicii Domnului să mijlocească ea și să-mi scoată spinii care îmi rănesc biata mea inimă. Aprinde și tu vreo lumânare pentru mine, nebunul, când mergi la biserică.

Așa îmi răspundea de obicei și începea uneori să râdă, alteori să plângă.

Am uitat să vă spun că cei care la început se plâneau din pricina comportamentului său, mai apoi ajungeau să vorbească frumos despre el. Văzând schimbarea lor, am început să nu mai dau

importanță plângerilor noilor locatari. Abia în ultimii doi ani am înțeles că Iannis nu era nebun, așa cum credeam eu. Odată s-a petrecut ceva despre care m-a pus să făgăduiesc că n-o să o spun nimănui. Așa cum cei mai mulți dintre dumneavoastră știți, am doi copii, pe Maria și pe Mihail. Ei îl iubeau pe Iannis, pentru că din pruncie crescuseră aproape de el. Încă de când erau de câteva luni, Iannis se juca împreună cu ei. La început, nici eu, nici soția mea nu aveam încredere să-l lăsăm să se apropie de ei. Când o vedea pe Maria, îmi făcea o plecăciune adâncă și spunea: «*Respectele mele prințesei, respectele mele prințesei*». Cu timpul am observat o legătură neobișnuită a copiilor cu Iannis.

Maria, care are acum douăzeci și cinci de ani, din nefericire nu se află aici, ca să ne vorbească ea însăși despre această legătură. A vrut să ia parte și ea, însă i-am spus că o să fie un simplu trisaghion și că ar fi mai bine să vină împreună cu bărbatul ei la parastasul de patruzeci de zile. Cred că vă avea prilejul să dea ea însăși mărturie despre experiența pe care a avut-o legată de Iannis. Nu mi-am putut închipui proporțiile pe care le va lua o simplă slujbă de pomenire.

Fericitul obișnuia să se joace cu Maria un joc numit «rodia Maicii Domnului». Ascundeau o rodie de plastic, care se desfăcea în două, și în care puneau niște hârtiuțe. Pe fiecare dintre ele era scris câte un nume cum ar fi Ioan, Gherasim, Gheorghe. Iannis o puneă pe Maria să caute rodia

și, de îndată ce o găsea, o deschidea și scotea o hârtiuță. Să zicem că pe bilețul scria numele Sfântului Ioan Înaintemergătorul. Atunci fericitul alerga la garsoniera sa și aducea cartea cu viața Sfântului Ioan Botezătorul. În baza povestirii făceau diferite scenete improvizate pe loc, iar Iannis istorisea viața Sfântului cu propriile sale cuvinte. De multe ori ascultam pe ascuns și eu aceste povestiri, iar la unele dintre ele, cum ar fi viața Sfântului Cosma Etolianul, la insistența lui, am jucat și eu și soția mea acest joc. La sfârșitul jocului, fericitul se așeza pe un scaun și citea puțin din Noul Testament. I-am spus să-i citească copilului textul tradus în greaca nouă, însă a refuzat categoric, spunând:

– Îl va tălmăci Sfântul și Maica Domnului. Această taină ascunde «rodia Maicii Domnului».

De la grădiniță până la liceu Maria a fost o elevă care se deosebea de ceilalți. Profesorii întotdeauna o lăudau pentru observațiile precise, pentru elocvență și pentru cunoștințele profunde de limbă greacă veche. Pentru ea este o bucurie să citească în fiecare zi din Psaltire și din Sfânta Scriptură. Nepoțelului de doi ani obișnuiește să-i citească Evanghelia zilei, așa cum a învățat-o Iannis. Ginerele meu, la îndemnul Mariei, în loc de basme îi citește fragmente din vieți de Sfinți din Sinaxarul pe care i l-a dat ca dar la nuntă fericitul Iannis.

Mai înainte vestirea nunții

Într-o zi, cu doi ani în urmă, Iannis-nebunul ședea pe banca de la intrare și, când m-a văzut intrând în bloc, mi-a spus:

– Iată-l pe bunul nostru administrator, care o să devină socru și bunic. Măi, măi, ce băiat credincios i-a dăruit Maica Domnului frumoasei prințese, care peste câteva luni o să devină împărăteasă!

N-am dat nici o importanță cuvintelor lui, pe care le-am pus pe seama obișnuirilor lui nebunii. Însă când am urcat în casă, l-am găsit pe actualul meu ginere stând în salon. Am văzut flori în vază, ia pe Maria strălucind de bucurie.

– Să ți-l prezint pe Grigorie, a spus ea.

Acesta mi-a dat mâna spunând:

– Domnule Anastasie, am venit în casa dumneavoastră ca să-i cer mâna Mariei, pe care o iubesc și cu care vreau să mă căsătoresc, firește, dacă nici ea nu are nimic împotriva. Acum două luni am terminat stagiul militar și de o lună lucrez la Spitalul de Copii. Am terminat facultatea de medicină cu câțiva ani înaintea Mariei, pe care am cunoscut-o la Universitate și de atunci, deși au trecut trei ani, nu am uitat-o niciodată.

Cererea în căsătorie a venit pe neașteptate. Gândul mi s-a dus la Iannis. M-am întrebat de unde știa.

– Bine, măi Maria, ai ascuns de tatăl tău acest mare eveniment luându-l pe nepregătite, în vreme

ce lui Iannis i-ai spus deja? Nu te-ai gândit că pot să fac infarct?

Maria m-a privit surprinsă și a spus:

– Dar, tată, de abia ieri mi-a propus Grigorie să ne căsătorim, dezvăluindu-mi adevăratele lui sentimente față de mine, iar pe Iannis nu l-am văzut de câteva zile. Ce tot spui acolo?

Poate datorită uimirii provocate de această întâmplare neașteptată, în minte îmi stăruia întrebarea cum a aflat Iannis. De aceea, de îndată ce a plecat Grigorie, m-am dus acasă la el.

Când am ajuns la ușă, l-am auzit vorbind cu cineva. Credeam că este ginerele meu și am deschis ușa, în care era și cheia. Atunci m-am aflat înaintea unei priveliști minunate. L-am văzut pe Iannis-nebunul îngenuncheat în fața icoanei Domnului nostru Iisus Hristos, însă era ridicat la o jumătate de metru, poate chiar mai mult, deasupra pământului. Vorbea cu Domnul, iar El îi răspundea. Am fost cutremurat la vederea acestei priveliști și probabil că am leșinat. Nu știu ce mi s-a întâmplat. Când mi-am venit în sine, l-am văzut pe Iannis șezând lângă mine și zâmbind. Pierdusem noțiunea timpului.

– Hristos i-a binecuvântat pe Grigorie și pe Maria, domnule Anastasie. El Însuși mi-a vorbit despre binecuvântarea pe care o dă căsătoriei lor. Îți spun aceasta ca să-ți dezleg nedumerirea și să nu te mai supere gândurile. Cât despre ceea ce ai văzut, vreau să te rog să nu spui nimănui câtă vreme mă aflu în această viață trecătoare. Va fi

taina noastră. Îți aduci aminte că ți-am spus că Domnul nostru este cel mai bun doctor? L-am rugat, așadar, să-mi curățească păcatele, care ca spinii îmi înțepă inima. «*Vezi smerenia mea și osteneala mea și-mi iartă toate păcatele mele (...)* *Păcatele tineretilor mele și ale neștiinței mele nu le pomeni. Pentru mila Ta pomeneste-mă Tu, pentru bunătatea Ta, Doamne*»⁴. Am spus și am tot spus aceste cuvinte, precum împăratul David, iar El m-a auzit și, din când în când, îl cercetează pe nebun ca să-l vindece, a spus râzând tare.

Apoi m-a chemat să cântăm împreună cunoscutul psalm «*Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeuul nostru? Tu ești Dumnezeu, Care faci minuni!*»⁵.

– Hai, să-ți trăiască copiii! Ai un ginere bun, băiat binecuvântat, cu credință în Hristos și cu dragoste față de Dumnezeuul Treimic. Este o comoară nemaîntâlnită Grigorie! O comoară!

Siguranța cu care îmi spunea acestea, pe lângă întâmplarea cutremurătoare la care luasem parte, au îndepărtat orice îndoială din sufletul meu, pe care, ca un părinte, o aveam cu privire la căsătoria Mariei. Când m-am întors acasă, Maria și soția mea mă așteptau cu nerăbdare, ca să audă impresiile mele după întâlnirea cu Grigorie. Au rămas uimite când le-am îmbrățișat și le-am spus că trebuie să se facă repede nunta. Maria a

---

⁴ Psalmii 24, 19 și 7, 8.

⁵ Psalmul 76, 13.

izbucnit în plâns, iar soția a început să se gândească la o dată potrivită pentru stabilirea nunții. I-am dat telefon în aceeași seară fiului meu Mihail, care își satisfăcea stagiul militar la Orestia din Evros și i-am adus la cunoștință fericitul eveniment. Am rămas mirat când m-a întrebat ce face Iannis și dacă a aflat despre nuntă. I-am spus că știe și că este foarte bucuros, însă nici până astăzi nu am înțeles de ce mi-a pus această întrebare. Poate o să vorbească el despre aceasta. Ceea ce am înțeles abia mai târziu este faptul că între copiii mei și Iannis a existat o legătură aparte, care s-a dovedit a fi foarte binefăcătoare pentru viața lor.

Din ziua aceea, când am avut binecuvântarea să trăiesc acea experiență unică, s-a schimbat și legătura mea cu fericitul. Îi ceream sfatul în mod regulat pentru diferite probleme și am avut impresia că nu-și mai acoperea cu nebunia darurile și Harul Sfântului Duh.

Așa cum albina caută florile ca să adune polenul, la fel și eu căutam să mă întâlnesc în fiecare zi cu el, ca să mă îndulcesc de cuvintele sale duhovnicești, care mi-au schimbat profund viața. Am luat parte activ chiar și la nebuniile lui. De atunci am început să mă străduiesc să particip în mod activ la viața Bisericii, să merg la slujbe, să cânt la strană la Sfânta Liturghie, să țin posturile, să mă mărturisesc și să mă împărtășesc regulat, să mă apropiu de cel îndurerat cu dragostea samarineanului și cu smerenia vameșului din cunos-

cutele parabile, să-L rog pe Domnul să-mi facă și mie operația necesară și să scoată necurăția din inima mea, care s-a adunat prin călcarea cu știință și cu neștiință a Legii Sale. Am aflat în persoana lui Iannis adevărata bogăție cerească și am trăit întâmplări pe care mulți le consideră minuni, însă fericitul mă învăța să le văd ca pe simple binecuvântări ale adevăratului Dumnezeu Cel în Treime.

Referiri la minuni

De acum doi ani, de când am cunoscut adevărata vrednicie a lui Iannis, recunosc că m-am schimbat mult, mai ales datorită rugăciunilor sale fierbinți, pentru că, asemenea majorității creștinilor din ziua de astăzi, Îl adusesem pe Dumnezeu la măsurile mele, mergând pe o cale largă, pe care o numeam credință. Mergeam din când în când la biserică, ca să-mi asigur o imagine respectabilă în societate. Consideram legătura cu Dumnezeu drept o negustorie și credeam că dacă săvârșesc câteva fapte bune voi putea fi socotit împreună cu aleșii Săi. Însă lui Dumnezeu nu Îi sunt plăcute faptele săvârșite pentru dobândirea unei poziții bune în societate, iar prin participarea la manifestări religioase și la cercuri de tâlcuire a Sfintei Scripturi sub forma unor basme, nu este cu putință să intrăm pe aceeași frecvență cu Dumnezeu.

În afară de acestea, legătura cu fericitul m-a ajutat să înțeleg că aproapele, și chiar cel pe care

noi îl socotim vrăjmaș, este chip al lui Dumnezeu și că trebuie să te jertfești pentru el.

– Poți, Anastasie, să Îl urăști, să Îl alungi și să Îl hulești pe Dumnezeu și în același timp să Îi ceri ajutorul?

– Nu, am răspuns.

– Dar atunci, cum este cu putință să îl urâm pe aproapele nostru, care este icoana vie a lui Dumnezeu? Aceasta este o mare nebunie și nici o doctorie din cele care se găsesc în farmacii nu o poate vindeca, ci numai pocăința, numai pocăința și mărturisirea.

Iannis-nebunul îi considera adormiți și somnambuli pe toți cei ce sunt creștini numai de formă, care în chip fariseic cred că sunt plăcuți lui Dumnezeu. Spunea că în zilele noastre vrăjmașul, cu multă viclenie a făcut să se răspândească psihiatria, iar pe cei mai mulți dintre creștini i-a făcut dependenți de somnifere, ca să-i țină în stare de hipnoză și în același timp să le dea impresia că au o imagine bună în societate.

– Planeta noastră, Anastasie, este «via» pe care o lucrează Dumnezeu Cel în Treime. Din nefericire, nu am conștientizat aceasta și credem că putem să rupem această legătură. Omul a fost înzestrat cu libertatea voinței și poate să se supună sau să se împotrivescă voii lui Dumnezeu, iar supunerea înseamnă împlinirea poruncilor și a Legii lui Dumnezeu, pe când împotrivirea înseamnă încălcarea poruncilor. Cale de mijloc nu există. Nu poți, de exemplu, să preadesfrânezi

vreme de unsprezece ani cu sora soției tale și în același timp să porți cruce la gât și să mergi la biserică. Nici să furi, să desfrânezi, să minți și în același timp să susții că crezi în Hristos. Sau ești sau nu ești cu Hristos, Anastasie. Ca să participi la doxologia pe care întreaga zidire o aduce lui Dumnezeu Cel în Treime, trebuie să te dăruiești Lui în întregime. Patria creștinilor este Cerul, iar nu pământul. Pe pământ suntem simpli chiriași aflați în trecere, în vreme ce în Cer suntem moștenitori ai veșniciei. Ochiul lui Dumnezeu privește zi și noapte inimile oamenilor și vede dorințele lor. Dacă ești drept, vei primi plata dreptului. Dacă ești nedrept, va veni asupra ta mânia lui Dumnezeu și într-o zi o să cunoști sabia Sa. Acestea le spune foarte limpede împăratul și Proorocul David. Problema este, Anastasie, ce fel de creștini suntem. Am ajuns de parcă suntem fierți în apă, ne-a orbit fumul de la tămâia pe care o folosim, ne-am înfășurat cu veșmântul înfricoșătoarei îndoieli.

Creștin înseamnă jertfă. Creștin înseamnă să te sature văzându-i pe alții mâncând. Creștin înseamnă să te bucuri când sufletul aproapelui tău se întâlnește cu Dumnezeu. Creștin înseamnă să trăiești și să participi la bucuria și la sporirea aproapelui tău, ca și cum ar fi a ta. Creștin înseamnă să nu iei în seamă, așa cum spune David, suferințele, care totdeauna au constituit calea cea mai grabnică care duce la Cer. Creștin ești când durerea celuilalt este durerea ta. Nu poți să te

numești creștin și să fii și mason, și iubitor de avere și escroc și nici măcar nu trebuie să ai de-a face cu cei ce s-au lepădat în mod conștient de Atotțiitorul și au ales să slujească lui Mamona și legiunilor de demoni pe care îi trage după el.

Nu erau întâmplătoare cuvintele nebunului Iannis. Mă loveau acolo unde mă dureau. Ca vântul s-au spulberat opiniile și pozițiile care credeam că îmi vor asigura atât mie, cât și familiei mele condiții bune de trai. Mărturisesc în mod public că în vremea când eram avocat practicant am fost atras în mrejele masoneriei. Credeam că poziția socială mă va ajuta în cariera mea și mă va sprijini în aspirațiile mele pe care le aveam atunci, și anume de a sluji politica. În lojele fărădelegii am fost învățat și m-am familiarizat cu slăbirea în credință și cu creștinismul fariseic neautentic. Mai târziu, ca membru cu o funcție înaltă în minister, consideram că faptul de a fi mason îmi dădea o siguranță profesională. Trăiam însă în amăgire și în realitate eram membru activ al psihiatriei somnambulilor, fiind numai în aparență creștin, așa cum bine spunea fericitul.

Acum pot să vă încredințez că prezența lui Iannis în viața mea i-a izbăvit din aceste necazuri mai întâi pe copiii mei și pe soție, față de care nu eram un soț bun și credincios, cât și pe mine personal. Mă aflam într-o situație fără ieșire, asemănătoare cu cea descrisă de Constantin și de Katerina și din ea m-a scos mâna lui Dumnezeu prin îngerul Său pământesc, adică prin Iannis-

nebunul. Rugăciunile lui erau cele care apărau cartierul nostru. Prin nebunia sa ne arăta că Dumnezeu lucrează altfel decât credem noi.

Ajunsesem la concluzia că dobândirea bunurilor materiale, a unei case, a unei slujbe și câteva depuneri în bancă pentru vreme de nevoie, te pun în siguranță. Credeam că a fura Statul sau a păcăli Garda financiară dovedește istețime, iar a-l înșela pe vecinul tău, folosindu-te de cunoștințele tale juridice, ca să-i iei doi metri pătrați de teren, arată în esență faptul că pretinzi ceea ce crezi că îți aparține.

Aveam de treizeci de ani, părinte Vasilie, o magazie pe care o dobândisem prin înșelăciune de la bunul meu vecin Antonie. Uitasem de mult întâmplarea. Însă mi-a adus aminte de ea Iannis-nebunul, când mi-a povestit despre un creștin «respectabil» din cartierul nostru, care a luat pe nedrept doi metri pătrați de pământ de la vecinul său mai sărac. M-a întrebat cum ar trebui să Se poarte Dumnezeu cu un astfel de om. Îndată i-am spus că ar trebui pedepsit, ca să se înțeleptească și să dea înapoi ceea ce a furat. Atunci fericitul mi-a spus:

– Dumnezeu l-a avertizat de două ori. Prima dată a îngăduit să se îmbolnăvească grav fiul său. A doua oară i-a trimis un mic infarct, însă inima lui a rămas tot împietrită. Acum i-a închis ușa și nu mai ascultă rugăciunile lui.

– Cine este acela, ca să-i dăm de știre și să nu ajungă să-și piardă și sufletul, am zis eu.

Iar el mi-a spus plângând că eu însumi sunt acela. Închipuiți-vă uimirea mea.

– Poate faci o greșeală, nu am furat pământ de la nimeni, am spus eu încet, vorbind de unul singur.

Această fărădelege era atât de ascunsă înlăuntrul sufletului meu, încât nu-mi puteam aminti de ea.

– Ai luat doi metri pătrați de la Antonie. Merită pentru doi metri pătrați să pierdem Raiul?

– Nu, am răspuns rușinat și foarte uimit.

Mă simțeam ca un copil mic care a făcut o neorânduială. Atunci fericitul a început să plângă și m-a îmbrățișat. Am plâns și eu împreună cu el multă vreme. Am cerut iertare de la Dumnezeu. Plecând de la casa lui, m-am oprit la etajul al patrulea și i-am spus lui Antonie că îmi însușisem pe nedrept doi metri pătrați din spațiul lui de la parter. El a rămas uimit. Atunci i-am spus că o să-i achit contravaloarea și toate cheltuielile necesare pentru construirea peretelui pe locul care trebuie.

– Ei, Anastasie, nu-i mare lucru doi metri, nu-ți face griji, nu o să-i luăm cu noi când o să plecăm din lumea aceasta. Lasă lucrurile așa cum sunt. Ajunge să fim vecini buni, a spus Antonie.

– Nu am fost un vecin prea bun, Antonie, i-am răspuns gândindu-mă la mărinimia lui, după care am început să mă compar cu el în sinea mea.

Mă simțeam ca un biet vierme și am început să spun Rugăciunea lui Iisus. A doua zi i-am

mărturisit lui Iannis gândurile mele, iar el zâmbind mi-a șoptit la ureche:

– Ieri, Anastasie, ai deschis Cerul și ai făcut bucurie Îngerilor. Și Proorocul David se socotea vierme, iar altădată și un ucenic iubit al Domnului nostru cugeta la fel. Iar Hristos a spus atunci următoarea pildă: *«Era odată un vierme de mătase care trăia într-un colț al unei grădini mari. Într-o zi, acest vierme s-a hotărât să se ocupe cu cele duhovnicești și, după ce și-a părăsit casa, a început să-l caute pe proprietarul acelei frumoase grădini. Căutând multă vreme și ostentându-se, lăsa în urma sa mătasea. Când s-a terminat mătasea, proprietarul grădinii i-a dat aripi, ca să zboare lângă el...»*. Pentru aceasta, Anastasie, glasul Sfântului Ioan Botezătorul, care vorbește despre măreția pocăinței și a smereniei adevărate se aude de-a lungul veacurilor. În ceea ce privește datoria ta față de Antonie, Dumnezeu îți va arăta la timpul potrivit cum trebuie să o plătești.

Într-adevăr, după câteva luni sora lui Antonie a fost nevoită să facă o operație grea, pentru care era nevoie de mulți bani. Când am auzit de la Iannis despre nevoia lui, am alergat la bancă și mi-am achitat datoria. Antonie, pe care îl văd plângând acolo într-un colț, de atunci stăruie mereu să-mi dea înapoi banii”.

Părintele Vasilie își făcea în continuu semnul Sfintei Cruci. Nu mai mergea în Sfântul Altar să-și șteargă lacrimile, ci le lăsa să curgă în voie, așa

cum făceau toți ceilalți. De-a lungul slujirii sale pastorale nu mai trăise asemenea întâmplări. De altfel, așa cum i-a mărturisit mai apoi lui Anastasie, și el făcea parte din acea categorie de oameni „internați” în salonul de psihiatrie a iluziilor, pe care a construit-o cu multă măiestrie vicleanul Beelzebul.

– Trebuie să mă opresc și să vă citesc scrisoarea fericitului, pentru că mi se pare că m-am abătut prea mult de la subiect și o să se răcească mâncarea pe care a pregătit-o doamna Polixenia, mama lui Dimitraki.

– Nu, nu. Lasă scrisoarea și continuă să ne vorbești despre Iannis-nebunul, au strigat cei mai mulți.

– Au dreptate. Unde vom mai auzi asemenea lucruri?, a adăugat părintele Vasilie.

Anastasie a băut puțină apă, pe care i-a adus-o paraclisierul, și, după ce a aruncat o privire spre icoana lui Hristos, a continuat:

„Ce să-mi amintesc mai întâi din povestirile pline de învățături ale fericitului? Iată ce mi-a povestit odată:

– Anastasie, îmi spunea, când omul va înțelege ce lucru mare este a da din toată inima, atunci se va schimba societatea noastră. În vremurile de început creștinii se îngrijeau să-și ajute aproapele aflat în suferință sau în sărăcie. În acei ani o creștină s-a căsătorit cu un tânăr idolatru. Singurul lucru pe care i l-a cerut înainte de căsătorie a fost să-i îngăduie să meargă la

biserica creștinească să se roage. Într-o zi, la un an de la căsătorie, soțul a întrebat-o cum să folosească cele zece lire de aur pe care le câștigase din munca sa. Fără să se gândească mult, ea i-a spus că banca cea mai bună este cea a creștinilor, fiindcă dă dobândă de zece ori mai mare decât împrumutul și uneori chiar mai mult.

Atunci soțul idolatru a întrebat-o unde este banca creștinilor, ca să meargă să depună cele zece lire. Ea l-a sfătuit să meargă la biserică și să împartă banii săracilor care se află în apropierea ei și cer ajutor. Aceștia sunt „funcționarii Băncii lui Hristos”, i-a spus ea. Deși a rămas uimit de răspuns, dar fiindcă avea încredere oarbă în soția sa, a făcut așa cum l-a sfătuit. A mers, așadar, la biserică și a împărțit economiile sale săracilor, apoi s-a întors bucuros acasă.

După un an i-a spus soției sale că are nevoie de bani. Ea l-a îndemnat să meargă iarăși la biserică. A mers și i-a căutat pe cei cărora le dăduse lirele de aur, însă în zadar. Nu a găsit pe nimeni, așa că s-a hotărât să se întoarcă acasă, gândindu-se că o să vină din nou în ziua următoare. Tocmai când să plece, a văzut pe jos o liră de aur. S-a aplecat și a luat-o. Înainte să ajungă acasă, s-a dus și a cumpărat cu acea liră alimente, printre care și un pește mare.

Îndată ce a ajuns acasă, soția sa l-a întrebat dacă a primit banii. El i-a răspuns că din cele zece lire a găsit numai o liră, și aceea în afara bisericii. «Nu te tulbura, are grijă Hristos», l-a liniștit ea.

Măi, măi, ce credință adevărată avea! Noi, cei din ziua de astăzi, și în primul rând eu nebunul, nu mai avem nici măcar o fărâmbă din credința ei.

Atunci acea bună creștină a luat peștele ca să-l curețe și a găsit înăuntrul lui o piatră. A rămas mirată și l-a întrebat pe bărbatul ei ce fel de pește este acela care mănâncă pietre. El a luat piatra și a alergat la un prieten de-al său, care locuia aproape, ca să i-o arate și să-l întrebe cum se numește peștele. Îndată ce a văzut-o, prietenul său a înmărmurit. «Unde ai găsit acest mărgăritar uriaș?», l-a întrebat acela. «Dar această piatră neagră este mărgăritar?», a întrebat mirat bărbatul creștinei. «Să-l duci la giuvaergiu, ca să-ți spună cât valorează!».

S-a dus la giuvaergiu, care îndată ce a văzut mărgăritarul, i-a oferit pentru el patruzeci de lire de aur. Idolatrului i se părea că își bate joc de el și a întrebat mirat: «Valorează această piatră patruzeci de lire de aur?...» Giuvaergiul credea că se târguiește cu el și îndată a dublat suma. Idolatrul, crezând că îl ia în râs, se uita la el uluit, fără să vorbească. Atunci giuvaergiul a spus: «Pentru că este cel mai mare mărgăritar pe care l-am văzut până acum, o să-ți dau o sută de lire de aur. Mai mult însă să nu-mi ceri». Acela i-a dat lirele și tânărul a alergat foarte bucuros la soția lui.

A salutat-o și i-a povestit întâmplarea. Atunci ea și-a făcut semnul Sfintei Cruci și i-a spus: «Ți-am spus că Domnul o să-ți dea de zece ori mai multe lire».

Atunci el a înțeles sensul cuvintelor soției sale și a cerut să afle mai multe despre Hristos. După puțină vreme s-a botezat.

Ai înțeles, Anastasie, cum lucrează Hristos? Ai văzut ce credință mare aveau atunci creștinii? Ei au înțeles ceea ce se înțelege de la sine și anume, că tot pământul este al lui Dumnezeu. El le îndreaptă pe toate spre mântuirea omului. El L-a trimis pe Fiul Său Cel Unul Născut pe pământ ca să ne arate calea mântuirii, iar poporul pe care l-a ales L-a răstignit. Însă și noi Îl răstignim prin purtarea noastră.

Această povestire m-a preocupat vreme de o săptămână. Mă gândeam la ea zi și noapte. Și aceasta s-a întâmplat pentru că aveam în bancă zece milioane și încercam să-mi dau seama dacă eu aș putea face precum acea creștină și să-i dau milostenie. Adică să rămân fără nici un ban. Șovăiam însă foarte mult. «*Așa ceva nu se mai întâmplă astăzi, sunt simple povești*», îmi șoptea gândul. Fericitul, ca și cum ar fi înțeles ceva din comportamentul meu, m-a întrebat ce mă chinuie. I-am mărturisit ce mă frământă.

– Ei, sărmanul de tine, pentru atâta lucru te necăjești? Nu L-ai auzit pe Hristos spunând: «*Fericiți cei milostivi*»? Cu milostenia câștigi Cerul. O să-ți spun o taină, Anastasie: prin milostenie investești capital în Cer. Cumperi ogoare, terenuri, case minunate. Și toate sunt veșnice. În loc să ai bani în bancă, mai bine investește-i în vreun ogoraș în Cer. Nu l-ai auzit

pe împăratul și Proorocul David, care spune că o zi în Cer face cât o mie de ani pe pământ? Așadar, când o să te cheme Dumnezeu, o să-I ceri să vezi ce ai cumpărat cu banii pe care i-ai dat săracilor și așa poate îți va îngădui să stai într-un locșor, mi-a spus râzând.

A doua zi am prins curaj și dis-de-dimineasă am mers la bancă. Am scos jumătate din bani și m-am îndreptat spre un azil de bătrâni. L-am găsit pe responsabilul cu construirea unei noi aripi și l-am întrebat cât datorează inginerului. El a rămas surprins. Ca să nu întind vorba, datoria azilului de bătrâni era de patru milioane.

– Dă-i telefon să vină, i-am spus. O să-i plătesc eu.

Bătrânului nu-i venea să-și creadă urechilor, așa că l-a sunat îndată pe mitropolit, înștiințându-l despre intențiile mele. Acela a întrebat care este numele meu și, de îndată ce a aflat, deoarece mă cunoștea, a vrut să vorbească cu mine. I-am spus că vreau să dau banii aceștia pentru că făcusem o făgăduință înaintea lui Dumnezeu și a primit să-i ia. L-am plătit pe inginer și am plecat. Apoi m-am îndreptat spre o casă de bătrâni a bisericii parohiale și am dat acolo restul de bani.

După această faptă m-a cuprins o bucurie de nedescris, o bucurie pe care nu o mai trăisem până atunci. După două zile am făcut la fel cu ceilalți bani, dându-i unor fundații ale Bisericii noastre și la două asociații misionare din

Tesalonic și din Patra. M-am îngrijit, desigur, să închid definitiv contul. Când i-am spus soției mele despre toate acestea, mă așteptam să strige și să protesteze, însă ea s-a uitat la mine și a spus doar atât:

– Când te întovărășești cu un nebun, faci și tu nebunii. Însă aceste nebunii sunt bune, pentru că văd că te-au schimbat cu totul spre bine. Ești alt om, Anastasie. Strălucești cu totul și aceasta îmi este de-ajuns, ba chiar îmi prisosește.

«*O reacție foarte blândă*», am spus atunci în sinea mea. Credeam că se va face mare scandal.

De îndată ce Iannis-nebunul a aflat ce am făcut, a început să se poarte ciudat. A pus la casetofon muzică populară, l-a dat la maxim și a început să joace. Împreună cu el jucam și eu. Apoi a scos din frigider o sticlă de vin dulce din Cipru, care se folosește pentru Sfânta Împărtășanie, a umplut două pahare mici și a spus:

– Hai Anastasie, să prăznuim împreună cu Sfinții și cu Îngerii. Multă bucurie ai făcut astăzi în Cer. Astăzi te-ai botezat din nou cu Duh Sfânt. Slavă lui Dumnezeu! Hristos, după această faptă a ta, te-a făcut ostaș al Său în prima linie.

Eram cu adevărat foarte fericit, așa cum nu mai fusesem niciodată. Zburam de bucurie. Acest praznic minunat, pe care îl trăiam împreună cu fericitul, a alungat chiar și gândul ascuns și, poate, viclean în privința înmulțirii de zece ori a sumei pe care o dădusem. Și nu numai că l-a îndepărtat, ci, așa cum i-am mărturisit fericitului, mă

simțeam nevrednic pentru faptul că îndrăznisem să fac astfel de socoteli în privința banilor pe care mi-i dăruise Domnul. Atunci am înțeles ceea ce spune Sfântul împărat și Prooroc David în Psalmul 23: «*Al Domnului este pământul și plinirea lui, lumea și toți cei ce locuiesc în ea. Acesta pe mări l-a întemeiat pe el și pe râuri l-a așezat pe el. Cine se va sui în muntele Domnului și cine va sta în locul cel sfânt al Lui? Cel nevinovat cu mâinile și curat cu inima, care n-a luat în deșert sufletul său și nu s-a jurat cu vicleșug aproapelui său. Acesta va lua binecuvântare de la Domnul și milostenie de la Dumnezeu, Mântuitorul său*»⁶.

Am înțeles atunci sensul cuvintelor pe care mi le spunea mereu fericitul: «*Domnul mă paște și nimic nu-mi va lipsi*»⁷.

Simțeam în fiecare zi nevoia de a cugeta la legea Domnului și mă rugam să mă molipsesc și eu de nebunia pentru Hristos a lui Iannis. Aveam simțământul că toate se făcuseră frumoase în casa noastră.

În ziua următoare l-am auzit pe Iannis cum striga în gura mare pe stradă: «*Anastasiu s-a îmbrăcat cu armura lui Hristos și a devenit ostaș al celui Preaînalt*». Iar băcanul Pandelis, fiind glumeț din fire, a spus: «*Ușor, bre nebunule, ca să nu cumva să ia mitraliera și să se războiască cu turcii!*»⁷.

---

⁶ Psalmul 23, 1-5.

⁷ Psalmul 22, 1.

– Îmi aduc aminte, îmi aduc aminte, a strigat Pandelis.

Atunci toți au început să râdă.

„Înainte, multe din cele pe care mi le spunea fericitul le înțelegeam greșit. Însă după ce Hristos m-a făcut ostaș al Său, așa cum spune Sfântul Apostol Pavel, am început să înțeleg noima adâncă a cuvintelor sale și mă rugam fierbinte să mă asemăn lui. Pentru aceasta îl însoțeam de multe ori în spitale, unde obișnuia să-i viziteze pe cei bolnavi. Nici până azi nu am înțeles cum îi găsea pe cei săraci și părăsiți.

– Bunul meu Anastasie, acolo unde împărățește durerea Se află și Hristos și Sfinții Săi. Pentru aceasta vin aici.

Odată stăteam lângă ușa secției de terapie intensivă a spitalului «Buna Vestire». Fericitul se ruga cu metania, iar eu mă uitam la rudeniile celor internați în acea secție, care așteptau să intre. Când a venit o asistentă și le-a spus că pot să intre, fericitul a sărit ca din arc.

– Hai, Anastasie, să mergem, a spus.

Credeam că mergem la vreun cunoscut de-al său, așa că l-am urmat îndată. Ne-am pus halatele și măștile necesare și am intrat într-un salon aflat lângă biroul medicilor. Acolo era internat un ieromonah. Fericitul a așteptat să plece două rudeniile de ale lui, apoi s-a plecat, i-a sărutat mâna ieromonahului bolnav și a scos pe ascuns din buzunar puțină agheasmă, pe care o păstra totdeauna de la praznicul Botezului Domnului. I-a

umezit buzele cu puțină vată. I-a stropit patul și încă două paturi, ale altor bolnavi. Deodată l-am văzut cum îngenunchează și cum mă îndeamnă și pe mine să fac la fel. Am îngenuncheat și eu, gândindu-mă în același timp că, dacă ne vede cineva, îndată o să fim alungați afară. El și-a făcut semnul Sfintei Cruci de mai multe ori și, după ce a lăsat ieromonahului bolnav o icoană a Sfântului Haralambie, pe care totdeauna o purta cu el, și a agățat alte două icoațe ale Maici Domnului la căpătâiul celorlalți doi, am ieșit.

Eram foarte curios să aflu de ce a îngenuncheat. În timp ce urcam scările și ne duceam să vizităm o bătrână, l-am întrebat, iar el mi-a zis:

– Anastasie, în vreme ce ne aflam la terapie intensivă, a venit Sfântul Haralambie și l-a binecuvântat pe părinte. Și ne-am învrednicit și noi de binecuvântarea acestui mare Sfânt.

– Cum de a venit Sfântul Haralambie și nu alt Sfânt sau Maica Domnului? am întrebat eu fără să mă gândesc mult.

– Acest ieromonah a slujit multă vreme la Biserica Sfântului Haralambie.

Eram din ce în ce mai cutremurat, fiindcă cu ajutorul fericitului conștientizam legătura tainică dintre Biserica biruitoare și cea luptătoare a Domnului nostru Iisus Hristos.

Bătrâna, de îndată ce l-a văzut pe fericitul Iannis, a zâmbit și a spus:

– Ah, Iannaki, mereu te obolesc. Nu mă simt bine văzându-te că vii aici în fiecare zi.

– Nu te necăji, doamnă Hrisula. Fiul tău Iorgu mă trimite să-ți țin tovărășie, pentru că el este ocupat cu copiii și nu are timp. Se descurcă greu. Mereu îmi spune să-ți transmit multă sănătate. La fel și nora și nepoțtii tăi. Măine, când o să ieși din spital și o să te întorci la azil, au de gând să te viziteze, a răspuns Iannis.

Bătrâna s-a bucurat. După cum am aflat mai târziu de la o asistentă, era cu totul părăsită. Acea asistentă a venit la mine și mi-a vorbit, crezând că sunt Iorgu, fiul bătrânei. Mi-a spus că era internată de aproape o lună și singurul care se interesa de ea era Iannis-nebunul.

– Dumnezeu să-i ajute preotului care îl trimite și parohiei care îl plătește ca să le aducă mângâiere bolnavilor, mi-a spus asistenta.

M-a întrebat dacă fac și eu același lucru.

– Nu, nu, am venit astăzi împreună cu el ca să vizitez pe o rudă de-a mea, am răspuns eu fără să mă gândesc.

Am înțeles însă că printr-o nouă «nebunie» își acoperea de fapt slujirea sa neștiută de nimeni. Mergând spre Biserica Sfântului Haralambie din cartierul Ilisia, ca să aprindem o lumânare în semn de mulțumire, i-am spus glumind:

– Iannis, ai multe slujiri și ești bine plătit.

El m-a privit mirat.

– Câți bani primești de la parohie ca să o faci pe asistentul medical?, am întrebat.

Atunci a început să râdă.

– Trebuia, Anastasie, să-mi iau o cartelă de intrare liberă în spital. De altfel nu este o minciună ceea ce le-am spus, așa cum crezi tu. Parohia este casa Domnului, este „șantierul” mântuirii sufletelor, iar răsplata celor ce lucrează în acest „șantier” nu se socotește în bani, așa cum cred mulți. Ei primesc ca răsplată darurile Mângâietorului, pentru care, cu adevărat, merită să te ostenești. Și pe mine nebunul și ticălosul m-a rânduit Domnul printre cei cu salariu mare, deși nu sunt vrednic. Pentru aceasta mă nevoiesc zi și noapte, ca să mă arăt vrednic de darurile Sale, a spus făcându-și semnul Sfintei Cruci și adăugând:

– Doamne, miluiește-l pe cel mai netrebnic om care a trecut pe fața pământului.

Nu înțelegeam bine felul său de a gândi, nici nu puteam totdeauna să pătrund adâncimea duhovnicească a cuvintelor sale. Vedeți, de atâția ani făceam parte din marea tagmă a creștinilor formalști, care se cred deștepți și așa cum trebuie să fie, însă în realitate sunt niște somnambuli, creștini numai cu numele. Și dintr-o dată, iată-mă nevoit să înot în larg, fără ca în prealabil să mă antrenez pentru un astfel de înot.

Am ajuns la Biserica Sfântului Haralambie puțin înainte de Vecernie. Am aprins lumânări și ne-am închinat la sfintele icoane. Fericitul m-a rugat să rămânem la Vecernie. Am primit și m-am îndreptat spre strană, ca să cânt. El, așa cum obișnuia, stătea în spate în partea dreaptă. Când

am ieșit din biserică zâmbea, iar după ce ne-am urcat în mașină, a început să cânte:

– Zece-zece, zece-zece urc scările. Pentru cei doi ochi ai Tăi, ochi ai Tăi, Hristoase...

Apoi m-a întrebat uitându-se la mine:

– Anastasie, cât fac zece înmulțit cu zece?

– O sută, Iannis, de ce întrebi?

– Sfântul Haralambie s-a bucurat că i-ai cântat și o să-ți dea astăzi o sută de bucurii. Și încă ce bucurii! Ce bucurii! a spus și a început iar să cânte.

L-am lăsat la Kaminia, în Pireu, la casa lui Iorgu, fiul bătrânei internate în spitalul «Buna Vestire», pentru că voia, după cum spunea, să-i dea de știre despre sănătatea mamei sale. Apoi m-am întors acasă.

– Unde ai umblat? Dacă ai ști de când te caut? De la prânz, de când ai plecat, nu ai dat măcar un telefon, a spus soția mea de îndată ce m-a văzut.

– Li s-a întâmplat ceva copiilor?, am întrebat-o, înțelegând din cuvintele ei că se întâmplase ceva serios.

– Ți-am spus să-ți iei un telefon mobil, ca să te gălesc, dar tu nu vrei să mă ascuți. Nu-ți pasă de ceea ce spun eu.

Îngrijorarea mea creștea.

– Copiii sunt bine, m-a liniștit ea și mi-a făcut semn să mă așez. M-a sunat vărul meu Tanasis din insulă.

– Ce ți-a spus? A murit vreo rudă de-a noastră?, am întrebat încurcat.

– Nu, măi, Anastasie! Oprește-te puțin și ascultă-mă! M-a întrebat dacă vindem acel teren pe care l-am primit moștenire de la tatăl meu.

– De ce? Se gândește să-l cumpere? Nu are nici o valoare. Dacă vrea, i-l dăm degeaba. Și așa nu aduce nici un folos, de vreme ce nu se poate cultiva și nici măcar măslini nu poți planta pe el, am spus eu și am dat să mă ridic.

– Ei, ești un nesuferit! Nu este interesat vărul meu, ci o mare companie hotelieră, care ne oferă o sută de milioane de drahme”.

Atunci, toți cei ce se aflau în biserică au rămas uluiți. Mulți își făceau semnul Sfintei Cruci. Unii râdeau, iar alții plângeau. Anastasie a continuat:

„Uimit, am strigat:

– Cât?

– O sută de milioane de drahme, poate chiar ceva mai mult.

Atunci am început să cânt:

– Zece-zece, zece-zece, zece ori zece fac o sută pentru Tine Hristoase.

– Ce-ai pățit, măi omule? a strigat soția mea. Eu îți vorbesc serios și tu cânti?

În loc de răspuns, am alergat la iconostas și am început să fac metanii. Ochii mi se umpluseră de lacrimi. Sărutam icoana Sfântului Haralambie și mă gândeam la cuvintele lui Iannis despre cele o sută de bucurii. Mă simțeam ca bărbatul idolatru al acelei sfinte femei creștine. Trecuseră doar trei luni de când împărțisem la fundații depunerile mele din bancă.

Împreună cu dumneavoastră, Părinte Vasilie și bunii mei vecini și creștini, află astăzi și soția mea de ce am procedat așa atunci. În cele din urmă am vândut terenul cu 105 milioane de drahme (304.000 de euro astăzi).

L-am așteptat până seara târziu pe Iannis, ca să-l fac părtaș al bucuriei mele, însă la ora unu după miezul nopții încă nu se întorsese. L-am găsit în după-amiaza zilei următoare și i-am spus totul.

– Câte Psaltiri poți să cumperi cu acești bani, Anastasie? m-a întrebat el.

– O să umplem toată Atena, am răspuns râzând. Nu va lipsi din nici o casă Psaltirea și Noul Testament.

– Anastasie, Domnul a văzut că nu ai ascuns înlăuntrul tău viclenie față de aproapele și te-a mobilizat încă de acum cinci ani, a spus el.

Nu mi-a explicat de ce, însă nici eu nu mă îngrijesc să aflu. Pentru că important este să fiu ostaș al Său și să port cu vrednicie toate armele Sale.

Însă v-am obosit destul cu multa mea vorbire. Cred că a venit vremea să citesc scrisoarea lui Iannis”.

Părintele Vasilie s-a uitat la ceas și s-a ridicat îndată.

– Anastasie, cred că tot ceea ce ne-ai povestit tu până acum se regăsește și în scrisoarea fericitului. Propun, așadar, pentru că lipsesc mulți cunoscuți și prieteni, să nu fie citită acum

scrisoarea lui Iannis, ci când se va face parastasul de patruzeci de zile, când o să ne adunăm toți, ca să cinstim pomenirea sa. Ce spuneți?

– Lasă-l, părinte, să citească scrisoarea acum. Cine știe cine mai trăiește până la parastasul de patruzeci de zile, a strigat atunci băcanul.

– Nimănui nu-i mai pasă de mâncare. Putem să mâncăm și peste o jumătate de oră, a adăugat domnul Apostol.

Nici ceilalți nu erau de acord cu părintele Vasilie, care i-a făcut atunci semn domnului Anastasie să continue.

Citirea testamentului lui Iannis-nebunul

– Înțeleg nerăbdarea de care sunt cuprinși cei mai mulți dintre voi, însă îl înțeleg și pe părintele Vasilie, care se îngrijește, după cum mi se pare, să țină aprinsă flacăra credinței care se ascundea sub masca nebuniei fericitului nostru frate. Vreau însă să cred că citirea scrisorii, care, după părerea mea, este un testament, va deschide o nouă perspectivă pentru cartierul nostru și o nouă dinamică pentru Biserica noastră Ortodoxă. Să nu uităm că abia acum a început, prin redarea în scris a trăirilor și a legăturii pe care fiecare dintre noi a avut-o cu fericitul, să se arate sfințenia vieții lui.

De altfel, știți că Sfinții își săvârșesc lucrarea în mult mai mare măsură din Cer decât o făceau

aici pe pământ. Și aceasta este o mângâiere atât pentru mine, sărmanul, care vă vorbesc, cât și pentru dumneavoastră toți. Este mare lucru să privești spre Cer și să te rogi lui Hristos prin mijlocirea unui Sfânt, vecin și prieten al tău, a unui om al lui Dumnezeu. Acum înțeleg semnificația întrupării Domnului, a Unuia-Născut Fiul Părintelui nostru. Iannis cel neînvățat m-a învățat ceea ce nu au reușit să mă învețe zeci de cărți la școală și la universitate. Prin „nebunia” lui Iannis au început să cadă solzii de pe ochii mei și să mă izbăvesc din întunericul amăgirii și al neștiinței și, ca un elev, am început să învăț ce înseamnă Hristos, să înțeleg adevărul Dumnezeirii treimice, să descopăr comorile ascunse ale Sfintei Ortodoxii în Sfintele Slujbe și privegheri, în Taina Mărturisirii și în cea a Sfintei Euharistii.

Apoi Anastasie a deschis scrisoarea și a început să citească:

Bunul meu Anastasie,

Când vei primi această scrisoare, eu o să fiu foarte departe. Nădăjduiesc să mă aflu în casa lui Hristos, pe Care L-am iubit mai mult decât orice în lume. Nădăjduiesc ca, prin milostivirea Sa, să mă învrednicească de un colțisor de Rai. Îngerul meu păzitor mi-a dat de știre că trebuie să plec, iar Maica Domnului m-a pregătit.

Nu-ți ascund faptul că mă tem să stau înaintea scaunului de judecată. Mă tem de clipa

când Domnul va da poruncă Îngerului meu păzitor să citească înaintea atâtor Sfinți cartea vieții mele. Mă roșesc numai la gândul că din copilărie am fost cufundat în noroiul fărădelegii și al păcatului.

Dumnezeu să o odihnească pe fericita mea mamă, care m-a învățat să iubesc Biserica. „Ianaki”, îmi spunea, „ca să vorbești cu Hristos, trebuie să ai inimă curată. Să o rogi, așadar, pe preadulcea noastră Maică, cea care ne poartă de grijă, să nu uite, ca o Stăpână a Cerului, să șteargă din când în când inima ta, ca să fie curată. Să o rogi să alunge și demonii din cartierul nostru, pentru că strică legătura noastră cu Hristos”. Era neînvățată ca și mine, însă primise mare binecuvântare de la Hristos, Care îi împlinea toate cererile.

Pe tatăl meu mi-l amintesc foarte puțin. A fost ucis în Epirul de Nord, în războiul cu italienii din 1940. Mama spunea că s-a jertfit ca să-și salveze plutonul. Mă puneă să citesc și să recitesc, cu puțina mea știință de carte, scrisoarea pe care i-o trimisese statul major. „Să te asemeni, Ianaki, tatălui tău, care s-a jertfit pentru ceilalți și a câștigat un loc lângă Hristos. Bucuria se ascunde în jertfă și în suferință. Să te faci ostaș al lui Hristos. Atunci o să devii erou”.

Așa am fost crescut, în credința lui Hristos. Mama a fost cea care m-a învățat să-i iubesc pe Sfinți și pe Maica Domnului și să-i mulțumesc în fiecare zi Îngerului meu păzitor. „Dacă îi ai

prieteni pe Hristos și pe Sfinți, viața devine frumoasă. Trăiești în Rai”, spunea ea.

Știu, Anastasie, că totdeauna ai vrut să afli de ce mă purtam ciudat. Ei, acum, că am plecat, cred că a venit vremea să-ți spun. La vârsta de douăzeci și doi de ani m-am dus la o priveghere în sat. Am mers să mă rog pentru un prieten de-al meu, care suferea de o boală incurabilă și nu mai avea nădejde de viață. Îl chema Dimitrie și era din Ioannina. Absorbit de rugăciune și de plâns, nu am auzit când s-a făcut otpustul. Cum eram scund și stăteam îngenuncheat, preotul nu m-a văzut și m-a închis în biserică.

Într-un mod neobișnuit am continuat să aud psalmodii până dimineața. Deodată, am văzut intrând prin cupola bisericii o rază de lumină de culoare albastră, care s-a pogorât peste mine. Credeam că s-a luminat de ziuă și mă întrebam la ce oră se termină privegherea. M-am uitat să văd de unde vine acea lumină albastră și atunci L-am văzut pentru prima dată pe Domnul nostru. S-a apropiat de mine și Și-a pus mâna pe capul meu. M-a binecuvântat și apoi a intrat în Sfântul Altar. De atunci toate s-au schimbat. Am rămas în uimire multă vreme. Aș fi vrut să nu mă mai trezesc și să văd în continuare acea lumină.

Când mi-am venit în sine, m-am dus înaintea icoanei Maicii Domnului, ca să-i mulțumesc pentru că mi-a curățit inima și m-a învrednicit să-L văd pe Domnul. Preadulcea Maică mi-a

zâmbit. Dimineața a venit în biserică paraclisierul. Îndată ce l-am văzut, m-am speriat. Pe grumazul său stătea un demon înfricoșător, care îl trăgea de cap ca și cum ar fi vrut să i-l despartă de trup. De îndată ce m-a văzut și s-a apropiat de mine, a căzut la pământ, iar demonul a început să urle. L-am ridicat, l-am însemnat cu semnul Sfintei Cruci și l-am uns cu untdelemn de la candela lui Hristos. În acel ceas a intrat și preotul. Demonul a început să strige: „Alungă-l, părinte, pe nebunul ăsta! Mă lovește și mă arde”. Sărmanul preot nu înțelegea ce se întâmplă și m-a luat drept hoț. A apucat un lemn și a început să mă lovească. Eu nu m-am împotrivit. Doar îl binecuvântam și cântam. Asta a fost. Pe de o parte demonul pe care îl adusese paraclisierul, iar pe de altă parte preotul cu bătaia. S-a adunat lume. Mie însă nu-mi mai păsa de nimic. Din acea zi am început să văd în chip diferit fețele oamenilor și singurul lucru pe care voiam să-l fac era să-i însemnez cu semnul Sfintei Cruci și să mă rog pentru ei.

„A înnebunit sărmanul copil. Cine știe ce i s-a întâmplat?”, spuneau oamenii. Când m-am întors acasă, i-am povestit mamei ce se întâmplase. Nu puteam să nu-i zic nimic, pentru că eram plin de semne. Vezi tu, părintele avea mână grea. Mama mi-a spus să nu spun nimănui ce s-a întâmplat, pentru că atunci va pleca dumnezeiescul Har și binecuvântarea lui Dumnezeu. „Acoperă cu nebunia comoara pe care ți-a dat-o Domnul, copilul

meu, ca să te învrednicești într-o zi să ajungi lângă El. Maica Domnului mi-a auzit rugăciunile și te-a chemat în oastea Fiului și Dumnezeuului ei. Mare este Harul ei!”.

Câtă vreme am stat în sat, n-am mai vorbit deloc. Numai mă rugam pentru fiecare consătean în parte. Odată, o fetiță, pe nume Areti, s-a îmbolnăvit grav și mama m-a rugat să mergem la casa bunicii ei, ca să o vedem. Părinții ei emigraseră în Germania. Avea febră mare și bătrâna nu știa ce să-i facă. Deasupra pernei pusese icoana Sfintei Paraskevi. Pe când șopteam o rugăciune, am văzut intrând în cameră o femeie frumoasă, care a atins fața copilei. Apoi a binecuvântat-o și și-a întors privirea spre mine. „Acum este bine, Iannis. Nu asta ai vrut?”, mi-a spus ea și a dispărut imediat.

Îndată Areti s-a sculat și a alergat în brațele bunicii sale. Febra dispăruse. „Mi-e foame, bunico!”. Bătrâna a rămas uimită. „Cu puțin timp în urmă nu putea să stea nici în pat, iar acum ce se întâmplă cu Pashalina mea?”, i-a spus mamei mele, care o asculta în tăcere. Bunica fetei a povestit această întâmplare în tot satul. A adăugat și niște glume neghioabe. „Să știți că Iannis este aducător de noroc. Căci de îndată ce a pășit în casa noastră, nepoțica mea s-a făcut bine”.

M-am simțit încurcat. Îmi plăcea să merg pe ogoare și să citesc Psaltirea ore în șir. „A luat-o razna. Nu-i trebuie mult omului ca să înnebunească”, murmurau oamenii prin sat. Într-o zi,

i-am spus mamei că este vremea să plecăm de aici. O vedeam că suferă din pricina bârfelor.

Așa că am venit în acest cartier binecuvântat al Atenei la începutul anului 1960. În primii ani am stat cu chirie. Apoi, cu ajutorul Domnului, am reușit să cumpărăm această garsonieră, vânzând terenurile din sat. Acopeream cu nebunia bogăția de daruri de la Domnul. Singurul lucru care mă preocupa era ca în orice chip să-i fac fericiți pe toți oamenii. Dintr-o privire pe care o aruncam, vedeam rana fiecăruia și mă rugam Sfinților și lui Hristos să o vindece, pentru că, așa cum trupul suferă de răni, întocmai așa se întâmplă și cu sufletul nostru. Sufletul omului se rănește și se îmbolnăvește când trăiește departe de legea lui Dumnezeu Cel în Treime. Numai în dragostea lui Hristos își găsește fericirea sufletul omului, pentru că este făcut din aceeași „materie”. Fără Hristos, omul ajunge ca smochinul neroditor. Fără Hristos, omul trăiește într-o lume iluzorie, din care nu poate ieși.

Anastasiu, Hristos a altoit pomul acestui cartier binecuvântat și se văd deja primele roade. Îngerii Domnului păzesc bine flacăra dreptei credințe, pe care El a aprins-o și răcorește fiecare casă. Iar această credință este darul lui Dumnezeu pentru tot cartierul nostru binecuvântat. Ea aduce binecuvântare tuturor. Câtă vreme am fost lângă voi, m-am rugat pentru toți. În garsoniera mea se află cinci caiete cu toate numele pe care le-am pomenit în rugăciunile

mele. Să i le dai lui Constantin și Katerinei, moștenire de la mine împreună cu contractul pentru noua locuință în care vor locui după ce se căsătoresc. Este vorba despre apartamentul de la etajul al treilea, care se găsește chiar vizavi de casă și care a fost cumpărat cu bani de la vecinii noștri înstăriți, care au vrut să-și depună economiile la banca din Cer și să-și păstreze anonimatul. Împreună cu contractul să le dai și plicul care se află în primul sertar. Conține bani pentru cheltuielile pe care o să le aibă la nunta lor și pentru înfierea îngerașului de la Spitalul de copii, care suferă de sindromul Down. O să-l vindece cu dragostea lor. Duminica trecută m-am întâlnit cu Iorgu, cel care i-a dus lui Constantin lucrurile cu camionul său. El a primit să le fie naș de cununie. Ar fi bine ca îngerașul care suferă în spital să fie botezat de domnul Apostol, care vreme de mulți ani mi-a răbdat nebuniile, așa cum a făcut și bunul Pandelis.

În același sertar se mai află și contractul garsonierei pe care am primit-o moștenire de la mama. Să faci tot ce este necesar pentru a fi înscrisă în parohia noastră.

Ar fi foarte bine să-i spui părintelui Vasilie să-l roage pe ginerele tău, care este doctor, și pe fiica ta să o folosească ca dispensar de două-trei ori pe săptămână, ca să nu se mai obosească vecinii noștri în vârstă și părinții cu copii mici să meargă la Spitalul IKA. Iar pe Mihail, fiul tău, să-l rogi din partea mea să aprovizioneze gratuit

cartierul cu medicamente, ca un farmacist ce este.

Tu, bunul meu Anastasie, m-ai urmat cu credință în ultimii doi ani și ai cunoscut nebuniile mele. Ai binecuvântarea lui Hristos și a mea să faci și tu asemenea nebunii. Să nu uiți în vizitele tale la spitale să-l iei și pe Dimitraki cu tine. Să însetezi după Dumnezeu și să-L iubești mult pe Hristos.

Rugați-vă toți pentru mine nebunul și să păziți zi și noapte darurile cu care Domnul a înzestrat cartierul nostru. Să păstrați taina mea.

Vă rog pe toți să mă iertați pentru supărările pe care vi le-am făcut cu nebuniile mele. Să citiți în fiecare zi Psaltirea, să vă mărturisiți și să aveți totdeauna lângă voi Sfânta Scriptură, ca să-L iubiți pe Dumnezeu.

*Vecinul vostru cel nebun,
Iannis.*

Liniștea care a urmat după citirea scrisorii și ochii înlăcrimați ai celor prezenți dovedeau că Sfântul era și el de față în biserică, așa cum a spus părintele Vasilie, care a luat cuvântul îndată după Anastasie.

„Nebunia lui Iannis ascundea darurile Sfântului Duh și virtuțile sufletului său, însă arăta și orbirea de care eram ținute cei mai mulți dintre noi și în primul rând eu. Această orbire, din păcate, se datorează legăturii noastre superficiale

cu Dumnezeu cel în Treime și comuniunii noastre superficiale și foarte sărace, tipiconale și de suprafață cu Cerul.

În anii ce vor urma, mulți credincioși, mișcați de egoism și de curiozitate, vor încerca să se intereseze de cartierul nostru, să ne cunoască personal, să vadă casa lui Iannis-nebunul și pe prietenii săi. Toate acestea însă ne vor aduce numai tulburare și probleme și ne vor arunca în slavă deșartă. De aceea, să păstrăm cu aceeași nebulie taina Sfântului nostru în inimile noastre și să păzim bogăția pe care ne-a lăsat-o după cuvioasa lui adormire. Să schimbăm cartierul și parohia noastră urmând nebunului Iannis și să continuăm cu acrivie lucrarea lui Hristos.

De altfel, domnul Anastasie s-a angajat să adune mărturiile scrise ale experiențelor noastre ale tuturor. În viitor, și atunci când Iannis va îngădui aceasta, aceste trăiri vor ajuta ca flacăra Credinței Ortodoxe, pe care a aprins-o purtătorul de lumină al Domnului nostru, să se aprindă și în alte cartiere, în toată Atena și în întreaga lume. Să avem binecuvântarea lui”.

În loc de epilog

Este adevărat că publicarea unor fragmente din viața lui Iannis-nebunul în ziarul ortodox „**Stâlpul Ortodoxiei**” și pe pagina de internet **www.orthodoxia.gr** au contribuit la trezirea interesului unui mare număr de cititori. Toți au cerut să afle mai multe despre viața acestui om sfânt. Au cerut amănunte și date suplimentare.

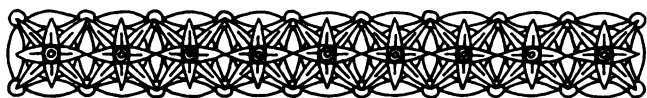
Important este, nu atât locul și timpul când a trăit, așa cum a spus un stareț, cât viața sa în Hristos, dragostea față de aproapele și față de Ortodoxie și cât suntem de dispuși noi, creștinii, să mergem pe calea pe care a urmat-o Iannis-nebunul, adică cea a rugăciunii neîncetate, a pocăinței și a dragostei dezinteresate. Însemnătate nu are atât locul unde a trăit Sfântul, cât deschiderea inimii noastre față de Dumnezeu Atotțiitorul. Pentru că Iannis-nebunul ar putea foarte bine să fie, așa cum spune acest stareț, vecinul nostru, colaboratorul nostru, prietenul nostru și chiar vrăjmașul nostru.

Singurul lucru care ni se cere nouă în primul rând este să ne îngrijim cum și când ne vom întâlni cu robul Domnului, ca să vorbim împreună

cu el despre Hristos și să-l urmăm în dumnezeieștile și cereștile sale suișuri...

Dorința și nădejdea noastră este ca această mică lucrare, prima despre viața nebunului pentru Hristos Ioannis, să contribuie la aprinderea din nou a flăcării Sfintei noastre Credințe Ortodoxe, care va încălzi inimile noastre, armonizându-le cu cereasca „frecvență” a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Amin.

CUPRINS

Prolog.....	7
Primii ani	9
Furtuna	11
Mărturisire.....	16
Peripețiile sale la Spitalul de Copii	17
Întoarcerea lui Dimitraki	21
A revenit zâmbetul.....	23
O mărturisire minunată.....	25
„Palme” binecuvântate.....	26
Scrisoarea recomandată a lui Iannis.....	28
Scrisoarea lui Iannis nebunul	30
Mărturisirea lui Constantin	37
Ochi înlăcrimați	39
Plicuri de binecuvântare	42
Demonul	43
Katerina și legătura ei cu „nebunul” Domnului.....	47
Elefteria cea „înrobită”	54
Domnul Anastasie și nebunul Iannis.....	62
Mai înainte vestirea nunții.....	66
Referiri la minuni.....	70
Citirea testamentului lui Iannis-nebunul	91
În loc de epilog.....	101

